زما د مینې نه توبه ده !

لیکوال: انجنیر ستانه میر زهیر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

.

پیښنې د ژوند د شیبېو سره ملګرې وي ، پیښنه کیدای شي زموږ د هیلې او امید سره سمه او په زړه پورې وي او کله هم کیدای شي زموږ د هیلو خلاف له دردونو او ویرونو ډکه وي.

د پیښنې نه کیسه جوړیږي او د کیسې سره مینه او علاقه د انسان په خټه کې اغږل شوي ده. ځکه خوله پخوا زمانو راهیسې د کیسو د اوریدلو او لوستلو لړۍ روانه ده. پخوا به کیسې ډیرې اوږدې وې چې د مشهورو کیسه ویونکو له خوا به د ډیرو خلکو په منځ کې ویل کیدې خو د زمانو په اوږدو کې د انسان مصرفیتونه زیات شوي او د اوږدو کیسو داوریدو حوصله کمه شوې ده ، ځکه خو داوږدو کیسو ځای وروورو لنډو کیسو ونیوه.

په دې ټولګه کې ما هڅه کړې چې د خپل ژوند ځنې لیدلې او ځنې هم اوریدلې پیښنې د خیال په مټ دځو لنډو او طنزي کیسو په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکو ته وړاندې کړم . همدا رنګه هڅه مې کړې چې یو دوه کیسې د سنفکشن په بڼه ولیکم . سنفکشن هغه کیسې دي چې په موجوده وخت کې یو خیال وی خو دا خیال کیدای شي د ساینس پوهانو په مرسته په راتلونکي وخت کې عملي بڼه خپله کړي.

په دویمه برخه کې مې هڅه کړې چې په لږو ټکو کې ستر پیغام د ادبي طرحو په بڼه د خپلو لوستونکو سره شریک کړم.دا چې په دې برخه کې به زه څومره بریالی یم ، دا قضاوت به لوستونکو ته پریږدو .

مننه

انجنیر ستانه میر زهیر

2010-03-24 _ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار له وېرې .... ؟؟؟

مور خپل دولس کلن زوي انارګل ته په لوړ غږ وویل:
ـ اناره ،وا اناره زویه تاته وایم ، چابکه راشه چې غوا درته خلاصه کم.
انارګل په بیړه راغی او په خپله ماشومانه لهجه یې ، په عذرو زاریو داسې وویل::
ـخیر دی مورې ، داختر ورځې دي ، نن هم په کور کې وابښه ورته واچوه ، سبا به یې د وخته بوځم ، ښه مورې !؟
مور یې په داسې حال کې چې غوا یې له موږي نه خلاصوله ، لږه تکنۍ شوه ، زړه نا زړه یې وویل :
ـ څه درته ووایم زویه !، که پلار دې خبر شي چې نن دې بیا هم غوا سارا ته نه ده بیولې ، ژوندی به دې پرې نهږدي.
ـخیر دی مورې ، ته یو ځل ورته ووایه ، هغه بیا څه نه وایي...
مور یې زړه ورباندې وسوځیده، خلاصه کړې غوا یې بیرته په موږي پورې وتړله ، او بیا یې انارګل ته مخ ورواړاوه:
ـ ښه ده زویه !چې ته وایې نن دې هم په کور ولاړه وي خو پام دې وي چې سبا ګوره بیا دا انې بانې ونه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل چې د مور دا خبره واوریده بې اختیاره یې له خولې نه د خوشالۍ یوه کړیکه ووتله ، غوښتل یې په یوه منډه له کوره ووځي او خپلو همځولو ته ځان ورسوي.څو قدمه چې مخکې لاړ ، نا څاپه یې پلار د کلا په لویه دروازه را ننوت.انارګل له ویرې لکه وچ لرګی په ځای ودریده .

پلار یې د تل په شان انارګل ته له غوسې نه په ډکه لهجه وویل:

ـ د ځناور بچیه ! غوا تراوسه په کور کې ولاړه ده ، او ته خوشې په خوشې ګرځې...؟

انارګل له ډیرې ویرې هیڅ ونه ویل ، یوازې یې خپلې مور ته په دې تمه غلي غلي کتل چې هغه یې ځواب ووایي.

موریې چې د انارګل زیړ او زبیښلی رنګ ته پام شو په وروغږیې د هغه په پلوۍ وویل:

ـ خیرد ی سړیه ! ماشوم دی ، د اختر ورځې دي ، ټول همځولي یې په دکلي په میدانۍ کې لوبې کوي ، پریږده چې دی هم ورشي ، ماته یې ډیرې زارۍ وکړی ، پام دې وي چې څه ورته ونه وایې .....

پلار یې چې دا خبره واوریده نو په ډیره غوسه یې خپلې ښځې ته وویل

ـ دا هلک ستا د لاسه وران شوی، ستا دلاسه ! پخوانیو ویلي دي: چېرته چې ډب نه وي ، هلته ادب نه وي

او ددې خبرې سره سم یې د انارګل په مخ داسې څپیړه حواله کړه چې د چا خبره غږ یې په لسم کلي هم اوریدل کیده.

.انارګل خوارکي له ډیره درده یوه سخته کړیکه وکړه خو د پلار له ویرې بیرته غلی شو ، ژر ژر یې له سره لویدلې خولۍ له ځمکې راپورته او او له خاورو وڅنډله ، په داسې حال کې یې غوا له کوره وویستله چې دوړو وړو سلګیو سره یې له سترګو مړې مړې اوښکې هم روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل په ژړا ژړا کې غوا د غره لمنې ته ورسوله . غوا څريدله او خپل وابنه يې خوړل. خو دانارګل د زړه نه يوازې خداى خبرو . يوې غټې تيږې ته يې ډډه ولګوله ، دخپلو ماشومانه فکرونو په لوي سمندر کې لاهو شو ، کله به ورته په کلي کې د خپلو همځولو لوبې سترګو ته ودريدې او کله به ورته د خپل پلار څپيړه... ، په همدې چرتونو کې ډوب و چې خوب پرې خپلې وزرې وغوړولې . ورو يې يوه وړه تيږه خپل سرته کيښوده او په کراره کراره په درانه خوب ويده شو

غرمه مهال چې له خوبه راپورته شو . په بيړه يې د خپلې غوا په لور وکتل ، خو له بده بخته د غوا درک نه و. د ليوني غوندې يې کله يوې خوا او کله بلې خوا منډې ووهلې خو بيا يې هم درک ونه لګيده.

ډير وارخطا شو ، حيران و چې څه وکړي د غره نه سمې ته راښکته شو په لويه لار کې ودريده ، ديوه او بل نه به يې يوازې همدومره پوښتل:

ـ ماما زما غوا دې نه ده ليدلې ؟

خو هر چا به ورته يوازې د نه ځواب ورکاوه. له ډيرو پوښتنو وروسته يوه تن ورته وويل:

ـ وراره ګله ، ځان مه ستړى کوه ، په دې ورځو کې غله ډيرشوي دي چا به درنه پټه کړې وي ، کورته لاړ شه پلار دې خبر کړه چې هغه يې ولټوي

ددې خبرې په اوريدو سره انار ګل هم په دې باوري شو چې غوا يې په رښتيا هم چا پټه کړې ده ، اوس نو په دې چرتونو کې لاړ چې کورته لاړ شي که نه ؟

که لاړ شي او پلار يې خبر شي چې غوا ورکه شوې څه به وايي.....؟

په همدې کشمکش کې را ګير و او ځانته يې د حل لاره لټوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې خوا يې مور په کور کې ډيره نارامه وه ځکه د لمر سترګه په لويدو وه او د انارګل درک نه و ،شيبه په شيبه يې انديښنه زياتيده په وار خطايې له کوره راووتله ، مخامخ يې هغې لارې ته وکتل ، په کومه لار به چې هره ورځ انارګل د خپلې سرې غوا سره يو ځای د کو ر په لور راروان و .

په انتظا ر انتظار کې د ماښام تياره را خوره شوه او د انارګل پلار هم په جومات کې د ماښام د لمانځه نه وروسته خپل کور ته راستون شو . د کلا په لويه دروازه کې ښځې په وار خطايې او د د ژړا نه په ډک غږ ورته وويل:

ــ سړيه خدای دې خير کي ، انارګل زوي مې تر اوسه نه راغلی.

ــ دا څه وايې ، غوا هم نه شته او انارګل هم ؟

ــ هو ، هله ژر ورپسې لاړشه ، خدای مه کړه چې کومې بده پيښې سره نه وي مخامخ شوی .

د انارګل پلار چې دا خبره واوريده ، ډير وار خطا شو ,ژر يې لګيدلی لاټين د ځان سره واخيست او له کوره ووت ، د څو تنو ګاونډيانو په مرسته يې لومړی د غره لمنې تيږه په تيږه او ناو په ناو وکتلې ، بيا يې په کلي کې ديوه او بل د کور دروازې هم وټکولې خو هيچا د انارګل درک ورنه کړ.

نيمه شپه په خواشينۍ کورته راستون شو ، خوب يې له سترګو الوتی و تر سهاره يې شپه په ويښه تيره کړه. شپه چې سبا شوه ښځې د ژړا نه په ډک غږ وويل:

ــ سړيه ! رڼا ځمکې ته رالويدلې ده ، نور نو په کور کې د کيناستو وخت نه دی ، چابکه لاړ شه ، د زوي مړی ژوندی مې پيدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په تګ به لاړ شم خو ځمکه او اسمان مې دواړه لټولي، نور نه پوهيږم چې څه وکړم او چيرته يې ولټوم ؟

د همدې خبرې سره سم يو ځل بيا له کوره ووت. ټوله ورځ يې بيا هم په ګرځيدو ګرځيدو تيره کړه خو د انارګل هيڅ پته ونه لګيده.

د ورځې په اوږدو کې د کلي ښځې ، ماشومان ، سپين ږيري او ځوانان ټول د انارګل له ورکيدو نه خبر شول ، يوه به ويل:

ـ کيداى شي خوارکى په غره کې ليوانو خوړلى وي

بل به ويل:

ـ کيداى شي له کوم کمره نه لويدلى وي او په غره کې مړ پروت وي

لنډه دا چې هر چا به له خپله انده بيلابيلې تبصرې کولې خو هيڅوک په رښتينې توګه نه پوهيدل چې په انارګل به څه راغلي وي. ....

دوه درې ورځې تيرې شوې خو بيا هم د انارګل درک ونه لګيده. د هرې ورځې په تيريدو د هغه د مړينې خبره له اوازو څخه د حقيقت په لور نږدې کيده. له همدې امله به ډلې ډلې کليوال د غمرازۍ له پاره راتلل او د انارګل پلارته به يې ، د تسليت او ډاډ ګيرنې په خوا کې فاتحه هم ورکوله.

يوه ورځ د کليوالو په منځ کې يوه تن د خبرو اترو په ترڅ کې دانارګل پلار ته وويل:

ـماما ! مرګ اوژوند د خداى (ج) په لاس کې دى ، نا اميده کيږه مه ، که زما منې يو ځل لاړشه د ښار په روغتونونو هم وګرځه ، ګوندې هلته يې څه درک ولګيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انارګل پلار چې دا خبره واوریده یو څه په فکر کې ډوب شو کله چې د راغلو میلمنو نه وزګارشو ،د خپلې میرمنې سره یې دا خبره شریکه کړه.
میرمنې ورته په ژړغوني غږ وویل:
ـ د انارګل پلاره ! ته لکه چې سودایي شوې یې، ښار چیرته او انارګل چیرته ، په انارګل چې هره تکه راغلې ، هغه په همدې کلي کې ده... لاړ شه ، بیا یې ولټوه بیا یې ولټوه ...
دانارګل پلار په دې پوره باوري و چې نور یې نو زوي په کلي کې نه شته ، چکه خو یې د ښار په لور وخوځیده ، ماسپښین مهال و چې د ښار لوي روغتون ته ورغی.
د روغتون په دروازه کې یې ، د لا وارثه مړي ، ژوندي پوښتنه وکړه ، د روغتون یوه کارکونکي هغه لاس نیولی د ځان سره بوتللو او د یو ماشوم کټ ته یې ودرولو .د روغتون کارکونکي ورو ورو دماشوم له مخ نه څادر پورته کړ:
د انارګل پلار چې ماشوم ولید ، سمدلاسه یې په زوره چغه کړه:
ـ اخ !دا خو زما زوي انارګل دی ...
د روغتون کارکونکي د ډاډګیرنې وروسته ورته وویل :
ـ کاکا ښه دی چې راغلې ، ستاسو ماشوم لا پرون په حق رسیدلی خو داچې وارث یې نه و معلوم موږ تر ننه پورې ساتلی دی ، تاسو کولی شی اوس دخپل ماشوم زوي ځنازه یوسی. الله دې وبخښي !او تاسو ته دې الله د زړه صبر درکړي
د انارګل پلار په ژړا ، ژړا سورې او نارې پیل کړې :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ، تر هغو بيې ځنازه نه وړم ، ځو مې د خپل زوي قاتل نه وي پيدا کړی ، هله ژړکوی ، ووايې ! زما زوي چا ژوندی په اور کې سيزلی..... زه به د خپل زوي قاتل ژوندی پرې نه ږدم...

دروغتون کارکونکي په ډيره ارامه لهجه ورته وويل:

ـ کاکا ستاسو زوي ، هيچا نه دی وژلی ، هغه ستاسو په کلي کې پخپله ځانته اور اچولی و ، د سوزيدو په وخت کې د هغه چيغو اد نارو په لاره دتلونکي موټر ډريور پام ځان ته را اړولی و ، هغه سره دې خدای ښه وکړي تر مونږ يې ژوندی راورساوه ، په لومړی ورځ خبرې کولې شوې . مونږ ورنه د سوزيدو د علت پوښتنه وکړه : هغه راته په ځواب کې داسې وويل:

ـ غوا مې د غره لمنې ته د څر له پاره بيولې وه ، هغه رانه چا پټه کړه د پلار له ويرې کور ته نه شوم تللی ، بله چاره مې نه لرله ، له مجبوری ورځې مې ځان ته اور واچاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مینې نه توبه ده !

جلال په زمزمه د ځان مینځلو له تشناب نه راووت. سمدلاسه یې راډیو چالان کړه. په راډیو کې ګلزار عالم دا سندره ویله:

له پاسه واورې وریدې غرونو لمبې کولې
ما او جانان چې له یو بل سره وعدې کولې

راډیو یې نوره هم په زوره کړه، په داسې حال کې چې د خپل سر ویښتان یې په دسمال وچول، د راډیو د سندرې د موزیک سره سم یې د نڅا حرکات هم پیل کړل.ناڅاپه یې مور راننوتنه، لومړیې راډیو مړه کړه او بیا یې په قهر جلال ته وویل:

- دا څه ډمتوب دی شروع کړی دی، ټوله ورځ ته یې او سندرې دی، تاسو ته دامیراث له پلار نه پاتې دی. هغه به هم په ځوانۍ کې همدا کارونه کول.

جلال له ډیر خجالت نه سر ټیټ ونیوه. هیڅ غږ غوږ یې ونه کړاو په بیړه له کوره ووت.مور یې په کوټه کې خواره واره شیان، ټول ځای په ځای کړل په تلویزون یې دسمال وغوړاوه، راډیو یې په خپل ځای کېښوده. هری خوا پرتې داډیو او ویډیو CD ګانی یې په یوی پلاستیکی کڅوره کې واچولی او هغه یې هم د تلویزون په خوا کې کېښودلی.

د جلال ملګری او د دوستان هم د سندرو د اوریدو ډیر زیات مینوال و. کله نا کله به یې په یوه او بله حجره کې د منګی، ستار او رباب سره د ټنګ ټکور مجلسونه جوړول. په هغو ودونو کې چې به ساز او سرورد و نو جلال او د هغه یاران به د هر چا دمخه په کټونو کې ناست وو.

خو نن چې د کلی په میدانی کې د جلال یارانو د هغه سره روغبړ کاوه ، یو څه خپه معلومیده. یوه او بل ورنه د خپګان پوښتنه کوله، خو هغه خبره هاخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیخوا کوله او ځواب یې نه ورکاوه. ملګرو هم نه پرېښوده ، په بیا بیا یې ورته وویل ، په پای کې مجبور شو او داسې یې ورته وویل :

- په ټول عمر کې مې یوازې همدا نن د راډیو د سندرې سره په خپله کوټه کې ډانس کولو چې ناڅاپه مې مورکوټې ته راغله او زه یې ولیدلم، اوس مې خدای شته ډېره خوا بده ده.

د دې خبرې سره سم ټولو ملګرو یې په کړس کړس وخندل ، یوه ملګري پرې غږ کړ:

- یاره هیڅ چرت مه خرابوه، دا دومره د خپګان خبره نه ده،څه بل چا خو نه یې لیدلې، خپلې مور لیدلی مور ! خپله مور خو مور وي.

د دې خبرې سره سم د جلال ټنډه وغوړېده او یو څه مسکی شو. یو بل ملګري پرې غږ کړ:

- جلاله ! زیرې مې دربان دی، بیګاه ته په برکلي کې واده دی، له ښار نه یې زبردست ډمان راوستی دی. که خوښه دې وي ټول به یوځای ورځو ، پام دې وي چې بیا ګوره انې بانې ونه کړې.

جلال چې دا خبره واورېده، له ډېرې خوشحالۍ نه یې رنګ تک سور شو او په لوړ غږ یې وویل:

- بېشکه ! ته بیګاه یادوې زه خو وایم راځئ چې همدا اوس ورشو.

جلال ماښام د خپلو ملګرو سره واده ته لاړ ، تر نیمې شپې پورې د ډمانو سیل ته ناست و. ډمانو چې خپلې باجې او دوکړې (دبلۍ) وتړلې، نو جلال هم د خپل کور مخه ونیوله.

کله چې د کور دروازې ته ورسیده نو په زړه یې ویره او ډار ننوت ، ځکه په نیمه شپه یې نه شو کولی چې د کلا دروازه ووهي، په ډېرې خوارۍ د کلا د دیوال له لارې د خپل کور انګړ ته ښکته شو .غلی غلی روان چې مور او پلار یې په راتګ خبر نه شي. خپلې کوټې ته د رسیدو سره سم یې لومړی تلویزون چالان کړ او بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کټ د بسترې په سمولو اخته شو . په تلویزون کې یو دم نوې سندره د یوې ښځینه سندرغاړې په غږ د اسې پیل شوه

زما د مینې نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده بیا به نه کړم مینه

جلال چې د سندرغاړې غږ ترغوږ شو ، نو د خپلې بسترې سمول یې پرېښودل او په بیړه یې د تلویزون د پردې په لور وکتل ، هک پک شو ، د سندرغاړی په څېره یې خپلې سترګی نورې هم ښخې کړی. ناڅاپه یې په کړیکه وویل:

-آخ ! خدایه ! دا څه ګورم !؟

د دې خبرې سره سم یې، په خوا کې ایښی د اوبو ښیښې جک او ګیلاس یو په بل پسې د تلویزون په ښیښه وار کړل او د تلویزون د سکرین ماتې ښیښې هرې خوا خورې ورې دل شوې.

جلال تر ډېره وخته په خپله کوټه کې بې هوښه پروت و ، خو کله چې په هوښ راغی رڼا ځمکی ته رالویدلی وه. ژرژر یې د خپل سفر له پاره تیاری ونیو ، څو یې چې مور او پلار له خوبه را پاڅیدل جلال له کلا وتلی و او د ښار مخه یې نیولې وه

مور یې چې سهار د جلال کوټې ته ننوتله، جلال په خپله کوټه کې نه و او دمات شوی تلویزون ښیښی هره خوا پرتې وې ، حیرانه دریانه ودریده. په سترګو کې اوښکی راغلی، په ډېرې وارخطایې دا خبره د جلال پلار ته ورسوله ،هغه هم وارخطا شو او په دی اندیښنه کې ډوب شو چې په زوی به یې څه پیښه راغلی وي ؟.

له بلی خوا جلال تیاره ماښام ښار ته ورسیده د شپې د تیرولو له پاره ، نیغ د خپلی خور کور ته ورغی.خور د ورور په لیدلو ډېره زیاته خوشحاله شوه، د کور د ټولو وړو او غټو پوښتنه یې ورنه وکړه او جلال هم د خپلې خور هرې پوښتنې ته ځواب ورکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور د خپل ورور ډیر قدر او عزت وکړ. چې کله ویده کیده نو ښایسته نوې بستره یې ورته وغوړوله ، په خوا کې یې اوبه ورته کیښودلې ، بیا یې د هغه د کوټې برق مړ کړ. دښه خوب او ښې شپې هیله یې ورته څرګنده کړه اونوره خپلې کوټې لاړه.

شپه تیره شوه او چې سهار شو نود جلال خور خپل خاوند د بازار نیږدې دوکان ته په شیدو پسې ولیږه چې نن خپل مسافر ورور ته د شیدو خوږ او مزه دار چای برابر کړي.

جلال همدا شیبه غنیمت وګڼله له خپلې بډې یې تومانچه راوویستله، کارتوس یې وروست ،خور یې ډیره وار خطا شوه ، غږ یې پرې وکړ:

ـ جلاله وروره ! په دې تو پانچه څه کوې ؟

جلال بې له ځواب ورکولو د توپانچې ماشه کړه او درې څلور ډزې یې وکړې.

کله چې د جلال اوښی له شیدوډک لوښی په لاس ، خپل کورته راستون شو ګوری چې میرمن یې په سرو وینو کې پرته ده او جلال یې په کور نه شته

.دوه دری ساعته وروسته د هیواد په مشهورو تلویزونونو او راډیوګانو کې داسې خبر خپور شو:

- په خواشینی سره مو خبر اخیستی چې د خوږ ژبی سندر غاړی ...... چې تر اوسه یې یوازې یوه سندری په تلویزون کې ثبت شوی وه. د خپل ورور له خوا په دې تور چې ولې یې په تلویزون کې سندرې ویلی ، د توپانچې په ډزو ووژل شوه.او بیا یې د وژل شوې سندرغاړې همغه سندره یو ځل بیا د تلویزون په پرده وښودله

زما د مینی نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده، بیا به نه کړم مینه

15-05-2009

د سرو زرو غاړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا تر مخ د اتڼ مست ډول وهل کېده، ژړو او ځوانانو ورته يوې خوا بلې خوا څڼې غورځولې. د ډول غږ تر لرې لرې ځايونو رسيده. له هرې خوا نه ډلې ډلې خلک واده ته را روان و.

د کور د ننه د کلي نجونې راټولې وې، د چمبې او دريا د غږ سره د بنګړو شرنګهار هم مل و، په هر ټيکۍ کې به د (ريدي ګل) نوم يادېده. ځکه چې نن د هغه واده و.

ريدي ګل د پلار مشر زوی و. په اووم ټولګي کې يې زده کړه کوله، نوی يې شونډه توره شوې وه.د راغلو ميلمنو نه به کله نا کله يو بل غږ کړ:

ـ د واده والا چيرته دی، را يې ولی چې موږ يې وګورو.

ريدي ګل به چې داغږ واوريده، له شرمه به تک سور شو، په بيړه به يې هغه ځايه پرېښود. کله به يې د کلا د يوه کنج نه او کله به يې د بل کنج نه د کليوالو د اتڼ ننداره کوله، خو نژدې نه ورتللو ځکه چې له خلکو شرميده.

د واده نه وروسته دوه، درې ورځې ښوونځي ته هم لاړ نه شو، په ښوونځي کې به ناخبره زده کونکو د يو بل نه پوښتنې کولې:

ـ دا ريدی ګل ولی ښوونځي ته نه راځي؟

ـ خدای دې خير کړي، ريديګل ناروغه نه وي

ـ پخوا خو يې هيڅ غيرحاضري نه کوله

خبرو ټولګيوالو به يې په خندا وويل:

ـناروغه نه دی، ښه روغ جوړ دی

ـ نوی واده يې کړی، پرېږدی چې يو څو ورځې په کورتيرې کړي.

کليوالو هم د ريدی ګل د واده په اړه بېلا بيلې تبصرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار يې ښه کار ونه کړ چې په دومره ماشومتوب کې يې خپل زوی ته واده وکړ.
ـ ډاکټران وايي چې واده د اتلس کلنۍ نه وروسته په کار دی
ـ واده هغه وخت ښه وي چې بنيادم يې پخپله وګټي او د بل لاس ته اړ نه وي
ـ ښه يې کړي چې واده يې ورته وکړ ، ځکه زامن به يې وشی او زامن خو د پلار او نيکه مټ او بازو وي.
ـ کور کلي خو د دښمنيو ډک وي د چا چې نارينه اولاد نه وي ،په کلي کې ګذاره يې ګرانه وي
د ريدی ګل پلار هم په وروستي نظر و. ځکه خو يې خپل زوی ته په ځوارلس کلنې کې واده وکړ. د يوې اونۍ رخصتۍ وروسته ، نن لومړی ورځ وه چې ريدی ګل ښوونځی ته راغلی و. کله چې به کوم ټولګيوال ورسره ټوکه ټکاله وکړه نو دريدی ګل رنګ به لکه سور انار تک سور شو او د شرمه به يې هيچا ته غږ غوږ نه کاوه.
هر چا به چې هر څه ويل ريدي ګل به پرې خپل غوږونه کښول.د تفريح زنګ ووهل شو، ماشومانو ټولو د کانتين خواته منډی کړی، چا يو ش او چا بل شی واخيسته، هر يو په خوراک لګيا شو خو ريدي ګل هلته لرې، په يو کنج کې ولاړ و او د ټولو ننداره يې کوله.يوټولګيوال ورنژد شو په خندا يې ورته وويل:
-ريدی ګله ! پخوا خو به تر هر چا نه تا زيات په کانتين کې شيان اخيستل او شخوند به دې واهه، دا نن څنګه غلی ولاړيې؟
ريدي ګل يوازی په شونډو کې مسکی شو، نوريې هيڅ ځواب ورنه کړ بل ټولګيوال پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر دی که پیسی نه لری، زه به یې درکړم.
ریدی ګل ژر خپل جیب ته لاس کړ او ویې ویل:
- نه، نه! دا دی پیسی راسره شته. هره ورځ پلار یو لسګیز راکوي
- نو بیا یې ولی نه خوري؟
- هسی، زړه ته مې څه نه کیږی.
د واده د ورځې نه وروسته ریدي ګل بیا د ښوونځی په کانیتن کې کله هم څه وانه خیستل. یوازې به یې له ورایه د نورو ننداره کوله، که کوم ټولګیوال به څه ورکړل و به یې خوړل او که به چا څه ورنه کړل همداسې و چې شونډی به بیرته ټولګی ته ستون شو.
د هرې جمعی په ورځ به د کلی ماشومانو لوبې کولې خو د واده د ورځې نه وروسته بیا ریدګل چاد خپلو همځولو په منځ کې ونه لیده.
که کوم چا به د ریدی ګل د غیابت خبره وکړه نو بل به ځواب کې ورته ویل:
- هغه اوس ټوله ورځ په کور د خپلی ښځی په خواکې ناست وی، له هغه نه سړی جوړ شوی، اوس موږ او تاسو سره لوبې نه کوي.
د همځولو سره د ریدی ګل نه، هغه پخوانۍ لوبې ځکه پاتې وې چې هغه اوس د خپلو نویو خیالونو سره لوبیده، دهغه په لاره کې یو نوی ارمان راټوکیدلی و چې د لاس ته راوړو په لټه کې یې شپه او ورځ سوچونه کول.
د جمعې د ورځې رخصتي وه، ریدی ګل د ولسوالی په بازار ته لاړ، کڅوړه په لاس کله به یې یوه دوکان او کله بل دوکان ته سر ور ښکاره کاوه او په لوړ غږبه یې دوکاندار ته داسې ویل:
- ماما! وچه ډوډۍ نه اخلی، په خپل لاس مې وچه کړې، ډیره ښه ډوډۍ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

، خیر دی ارزانه به یې درکړم، ته یې یو ځل وګوره ! که خوښه دې نه شوه خیر دی بیا یې مه اخله.

خو دوکاندارانو به چا د سرپه ښورولو او چا به هم په تروه تندۀ یوازې د (نه) ځواب ورکاوه.

دیو لړ سرګردانیو وروسته ریدي ګل دولسوالۍ دبازار په یوه کنج کې دوچې ډوډۍ د خرڅولو دوکان پیدا کړ په بیه ورسره جوړشو .د خپلی کڅوړی څخه یې وچه ډوډۍ را وویستله اوددوکاندار په تله کې یې واچوله.

دوکاندار هم نغدې پیسی ورکړی. ریدې ګله په خپل جیب کې کیښودلې او په ډیری خوښی کورته ستون شو.

په کورکې یې خپل بکس خلاص کړ. دا پیسې یې هم د خپلوهغو پیسو سره یو ځای کیښودې چې پلار هره ورځ ښوونځی ته د تګ په وخت کې ورکولې.

ماخوستن چې خپلی کوټی ته لاړ، ناوې یې بیا ځان مرور نیولی و. ریدی ګل چې هرڅومره د خوشامندو ډکی خبری ورته کولې خو

خپلې ناوې ځواب نه ورکولو.

له ډیرعذرو زاریو وروسته،ناوې ورو په ګیله ورته وویل:

- تا چې ما سره په اوله شپه کومه وعده کړې وه، هغه دی تر اوسه پوره نه کړه.

- کومه وعده یادوې ؟

- هغه د سرور زرو غاړکۍ درته یادوم، زما ټولې خورلنې د سروزرو غاړکۍ لري او زه یې نه لرم .

- ته مه خپه کیږه، زه په خپله وعده اوس هم ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو کله به یې راته واخلې؟
- که د خدای رضا وه ډیر ژر.
د دې خبری سره سم ناوې مسکۍ شوه او د ریدګل له غاړی یې غبرګ لاسونه تاو کړل.
شپه تیره شوه خو د ریدی ګل اندیښنه نوره هم زیاته شوه ځکه چې د ښوونځی په پیسو او یا هم په پټه د کور د وچې ډوډۍ په خرڅولو د سرو زرو د غاړکی اخیستل یوازې د خوب لیدل و
نه پوهیده څه وکړی، په ټولګی کې به هم همدې فکرونو او سو چونو کې لوبیده او ښوونځی ته د تګ راتګ په لاره کې به هم په همدې فکرونو کې ځنګیده ، ټولګیوالو به یې ویل:
- نه پوهیږو چې په ریدیګل خوارکی د واده نه وروسته څه بلا راښکته شوه، نه د پخوا په شان خبرې کوي اونه یې هم په سبقونو کې مزه شته.
خو ریدی ګل هیڅکله د خپل زړه غوټه بل چاته نه سپړله. یوازې په دې هڅو کې و چې څنګه به د خپلی ناوې سره کړې وعده پوره کړی. په همدې هیله یې هرې خواد پیسو د پیداکیدو لارې، چاری لټولې.
د ورځو نه یوه روځ چې کله کلیوال د جمعی له لمونځ نه راووتل یوه تن پام شو . په لوړ غږ یې وویل:
ـ تاسو ګوری د چا ځنازه یې راوړه ؟
ددې خبرې سره سم ټول کلیوال وارخطا شول، یو په ورو غږ وویل:
ـ خدایه خیر کړې ، ځنازه به د چا د کور ترمخ ایښودل کیږی !؟
ټول ژرژر د ځناځې په لور ورغلل، ځنازه کیښودل شو ، یو کلیوال د مړي له مخ نه ورو څادر پورته کړ، په حیرانی یې چیغه کړه:
- آخ ! دا خو ریدی ګل دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ریدی ګل پلار چې دا غږ واوریده، سپینې یې وتښتیدې، په ټول بدن یې لړزا شروع شوه، ورو یې د کلا دیوال ته ډډه وهله ، یوه ښه شیبه په خپل حال نه واو بیا یې دغوسې نه په ډک غږ وویل:

ـ وایې ! زما زوی چا وژلی !؟

د ځنازی سره د راغلو کسانو څخه یو تن په خواشینې غږ وویل:

- پلاره ! ستا زوی چا نه دی وژلی، له موږ سره یې د ولسوالی په بازار کې د ورځې په ۲۰۰ افغانیو د خټو مزدوري کوله ، د لاندی نه یو تن مزدور خښتی وراچولی اوریدیګل د بام په سر نیولی. یو ه خښته یې لاس ته پوره ونه رسیده ،ریدي ګل هڅه کوله چې ویې نیسې خو هڅه یې ناکامه شوه او خوارکی د بام له سره لاندې په ځمکه راولویده، څو چې موږ راپورته کاوه، په حق رسیدلی و. الله(ج) دې هغه وبخښی او تاسو ته دې خدای اجرونه درکي. ولاړو خلکو ټولو په لوړ غږ وویل: امین.... !

۱۳۸۸حمل ۲۲ نیټه

سنفکشن کیسه

هوایي موټر

انجنیر وحید نن بیا هم د نورو ورځو په شان ناوخته د کور تر مخ خپل موټر ودراوه ، هارنه یې وکړ . میرمن یې دتل په شان نن هم د ګراج دروازه خلاصه کړه اود بیرته ستنیدو په وخت کې یې همدومره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ يو خو ته په خبره نه پوهيږې ، سل ځله مې درته ويلي چې دا ناوخته کورته مه راځه مه راځه. خو نه پوهيږم چې تاسره په کومه ژبه خبرې وکړو ...

انجنير وحيد پوه شو چې په ناوخته راتګ يې ميرمن بيا په غوسه ده خو هيڅ غږ غوږ يې ونه کړ. موټر نه راکوزشو ، دګراج دروازه يې بنده کړه، نيغ خپلې کوټې ته لاړ ،ديوې شيبې دمې وروسته يې خپل مخ او لاسونه يې په صابون ومينځل اوبيا يې پاکې جامې واغوستې ځکه چې ټوله ورځ يې په خپل موټر کې کار کړی و .

نن ورځ ډير ستړی شوی و ، غوښتل يې ويده شي . خو د ميرمنې ناکراري ور په زړه شوه ، غږ يې ورته وکړ ،ميرمن يې راغله ، په غوړه مالۍ يې ورته يو څو خبرې وکړې خو ميرمن يې همغسې ځان مرورنيولی و او ځواب يې نه ورکاوه. انجنير وحيد يوڅه جدي شو اوخپلې خبرې يې داسې پيل کړې:

ـ ملامته نه يې ځکه په کور کې ناسته يې ، خبره نه يې چې په دې ښار کې څه حال دی ، وايم ښار نه دی غم دی غم. پوره دوه ساعته مې مخه ډب وه اودموټرو په يو لوي کتار کې راګير وم، موټر مې نه شاته تللی شو او نه مخکې ، دناچارۍ نه راباندې ناوخته شو.

ددې خبرې سره سم يې ، ميرمن په دې باوري شوه چې ميړه يې بانې نه کوي نو ورو يې وويل:

ـ ددې سپيره ښار نه به اخير څه جوړيږي ، هر څوک همدا خبره کوي چې په ښار کې ګڼه ګوڼه ده ، په ساعتونو واټونه بند وي خو هيڅوک نه شته چې غم يې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ همدې ستونزې له ما نه هم خوب وړی دی ، شپه اوورځ په همدې اندیښنه کې یم ، څه بایدوشي چې ددې غم نه زموږ ښاریان خلاصی ومومي ،ځکه ښار وړوکی دی او موټرې د یوې ورځې نه بلې زیاتیږي .

ـ دپیښې نه تیښته نه شته ، ځان نه جهان غمی مه جوړوه ، دښار واکداران نور څوک دي ، هغوي پوه شه اوکار یې.

انجنیر وحید مسکی شو او بیا یې وویل:

ـ هو ، دا سمه ده چې واکداران یې نور څوک دي خو په موږ هم دخپلو هیوادوالو خدمت فرض دی ، که د خدای رضا وه ډیر ژر به یو ښه خبر واورې

میرمن یې په حیرانۍ وپوښتل: د څه شي خبر ؟

وحید وویل:

ـ اوس یې نه درته وایم ، سبا پخپله خبره شې

ددې خبرې سره سم انجنیر وحید خپله بړستن په ځان راکش کړه ، د خپلو خیالونو په سمندر کې لاهوشو ،که څه هم ډیر ستړی و ، خوبیا هم خوب پرې خپلې وزرې ونه غوړولې ، ټوله شپه یې په ویښه تیره کړه. دسهار لمانځه د اذان سره سم یو ځل بیا ګراج ته لاړ د خپل موټر دروازه یې خلاصه کړه ، یوڅو بټنې یې ښکته پورته کړې ، بیا یې دموټر بانټ پورته کړ، د ماشین په څو پرزو یې ګوتې ووهلې چې ښه ډاډه شو نو بیرته خپلې کوټې ته لاړ. د سبانارې دخوړلو وروسته یې دفتر ته د تګ تیاری ونیو.

خپل موټریې د ګراج نه راوویستلو. بهر یې ودرولو، یو ځل بیا دخپل موټر نه ګرد چا پیره تاوراتاو شو ، بیرتهموټر ته پورته شو ، شتهرنګ ته کیناست ، موټر یې چالان کړ او د ښار په روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو تلو کی د ښار مرکزی واټ ته ورسید. شیبه نه وه تیره چې بیا هم د نورو ورځو په شان د موټرو په اوږده کتار کې داسی را ګیر شو چې نه شاته او نه مخکی تللی شو.

انجنیر وحید د ځان سره پریکړه وکړه چې همدا یې د خپلو اوږ دو هلو ځلو او تجربی دپلي کولو له پاره مناسب وخت دی.

د موټر ددروازې نه یې سر بهر کړ، شا او مخه یې ښه په ځیر ځیر وکتل، ورویې دخپل موټر ځانګړې بټنه ووهله، موټر ځای په ځای هوا ته په جګیدوشو، چې کله دځمکی نه درې څلور ګزه پورته شو، بل بټنه یې ووهله، سمدلاسه دموټر دواړو خواو ته د الوتکی په شان دوه وزری وغوړیدې. د انجنیر وحید موټر په هوا کې د الوتکې په څیر په الوتو شو.

په مرکزی واټ کې ټول خلک له حیرته ورته ګوته په غاښ پاتې شول او انجنیر وحید هم له ډیرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده.

خپله اختراع یې دخپلو هیوادوالو د ستونزو د حل له پاره ستره لاس ته راوړنه ګڼله، موټر په هوا کې روان واو انجنیر وحید د خپل بریالیتوب زیری د لاس په ښورولو د ځمکی پر مخ خلکو ته رسولو.

په هوا کې دهوایي موټر په لیدو، د ښار په امنیتی ځواکونو کې د ستر خطر د ګواښ زنګونه وشرنګیدل. د ځمکنیو اوهوا یې قو او تر منځ دمخابرو له لاری د تیارسی امرونه صادر شول. د حکومت لوړ پوړی چارواکی په ډیری چټکی له خپلو اصلی ځایونو بی ځایه شول. څوک په یوه زیرزمیني او څوک په بله زیرزمیني کې ننوتل.

ددفاع د وزارت د لوي درستیزوال له خوا هوایی او ځمکنیو قواو د چټک غبرګون قطعو ته، وروستی او قاطع امر داسی صادر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ښار مرکزي واټ چې د سترو دولتي چارواکو د اوسیدوځای دی، دستر تروریستي خطر ناک بریدلاندې راغلی دی. د دفاع وزرات حکم کوی چې نوموړی هوايي موټردې ، د ځمکنیو او هوايي قواو د تشریک مساعی په نتیجه کې ډیر ژر له منځه یووړل شی.

د حکم سره سم په یو شیبه کې د ښار شین اسمان له جنګی الوتکو ډک شو او د ځمکی پر مخ د دافع هوا اوږده توپونه دمرکزي واټ په سر د ګرځنده موټر په لور توجیه شول او دسترګوپه رپ کې د انجنیر وحید هوايي موټر په هوا کې د اورپه غونډ سکه بدل شو.

د کابل ښار ـ خیر خانه مېنه

27-12-2005

هغه اوس شپیلۍ نه شي وهلی

د سپین غره د لمنو په شنو ورشو ګانو کې د خرولو ، مخککو او کستري ګلونو لوی، لوی ټلونه لیدل کیږي چې خوږ بوي یې د پسرلي دمستوو‌ږومو په څپو کې لرې لرې ځایونه ته رسیږي.

د ګودر د کلي تنکي ځوان ((شینو)) هره ورځ د همدې ورشو په زړه رابښکونکې هوا کې خپله رمه څروله او د خپلې شپیلۍ په خوږ و نغمو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د دې ورشو کانې او بوټي تخنول. هغه به د خپلې شپيلۍ د نغمې پيل په دې ټپه کاوه:

سپوږمۍ کړنګ وهه راخيژه
جانان د ګلو لو کوي ګوتې ريبينه

د شينو د شپيلۍ جادو يې غږ د ګودر د کلي د ډيرو پيغلو په زړونو کې د شينو دليدلو تلوسې پارولې وي خو شينو د انځرګل ؤ. په رڼا ورځ چا نه شو ليداى. سهاربه لمر لا ځيږه نه وه وهلې چې هغه به د کليوالو د مالونو رمه ځړ ځاى ته بيوله او د ماښام په توره لړه کې به يې بيرته کلي ته راوستله.

نن ورځ د نورو ورځو په شان نه وه. لمر سترګه لا د سپين غر په سپينه مورګه هسکه ولاړه وه اوورو، ورو يې مخه ښې ته ځان تيار اوه چې د پسرلي تاندو لنګو شويو ميږو او د هغو تنکيو ګلاليو ورکيو په خپلو رمباړو د ګودر کلى په سر واخيست.

کليوال چې په خپلو پټيو او کروندو کې په کارونو بوخت وو هر څه يې په ځاى پريښودل او په شنه منډه يې ځانونه خپلو کورونو ته ورسول چې وري او ميږې يې سره ګډنه شي په تلو تلو کې يو تن کليوال له ځان سره داسې غوريده

ـ يره ! شينو هم عجيبه شپني کوي، په رڼا ورځ يې رمه کور ته راوسته، څه وړيا خو يې راته نه پيايي، د مال په سر دوه منه غله ورکوو، که بله ورځ يې د وخته راوستله مجبور يوو چې د خپلو مالونو له پاره کوم بل شپون ونيسو ....

نن مازديګر د شينو پلار هم هلته دخپل کلي په مخ کې خپل زوى ته غاښونه چيچل او د هغه د راتلو لاره يې څارله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماښام تیاره شیبه په شیبه د ځمکې پرمخ خوریده خو د شینو درک نه و. د شینو کورنۍ ډیره وارخطا وه. ټول د خپلې کلا په مخ کې ولاړ وو چا یوه لاره او چا بله لاره څارله چې یو ناڅاپه غږ شو:

ـ هغه دې شینو یې په شا راوړ.... دا خو ټول په وینو سور دی.... وای خدایه! د دهٔ خو دواړه خپې په مړوند کې نشته .... ویر او کوکې شروع شوې ....

مور یې خپل ځان په وهلو، وهلو تک شین کړ، خویندو یې په ژړا ژړا کې خپل کوڅې کوڅې ویښته راوشکول...

پلار او وروڼو یې خپل استقامت د لاسه ورنه کړ. سمدلاسه بې په کټ کې کلنیک ته ور ساوه. د وینې د بندیدو نه وروسته یې په توره شپه په موټر کې د جلال آباد د ښار لوی روغتون ته ورساوه.

سهار چې کلیوال را پاڅیدل او غوښتل یې چې خپلې میرې د شینو د رمې سره یو ځای کړي نو ټول خبر شول چې شینو د غونډۍ په لمنه کې د ترموز د سر په شان کوم ناپیژندل شوی شي پیدا کړی و، د هغه سره یې ځان مشغولاوه چې یو ناڅاپه پرې چاودلی او د شینو دواړه لاسونه یې په مړوندو کې ترېنه وړي دي. په همغه ځای کې بې سده پورت و. د خدای (ج) رحم و چې د بر کلي سدو پرې را پیښ شوی و اوهغه یې بیا په شا کلي ته رارسولی دي.

د دې خبر په خپریدو د کلي جوماتونه، دیرې او ژرندې ښې تودې شوې، چا به ویل:

ـ یره د شینو ښه ځواني وه، لاړه خاورې ایرې شوه.

ـ خدای خبر که ژوندی پاتې شي....

بل به پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ که ژوندی پاتې شي، په دې ژوند يې څه. له دينه ورته مرګ ښه و.....
بل به بيا ويل:
ــ ما سره دا سودا ده چې خوار کې به ډوډۍ څنګه خوري؟
بل به د لرې نه راغږ کړ:
ــ تر څو چې يې مور او پلار ژوندی وي خو يوه ګذاره به يې وشي خو که خدای مه کړه سبا يې مور او پلار نه وي د خوار کي ژوند به ډير تريخ شي.....
دا ډول ډيرې پوښتنی د کليوالو سره پيدا شوې وي خو هيچا يې ځواب نه شو موندلی.
شينو د څه نا څه دريو مياشتو علاج نه وروسته کور ته راغی، کليوالو چې خبر شول ډلې ډلې د هغه سترې مه شي ته ورغلل. شينو به چې د هر چا سره روغبړ کاوه نو خوله به يې د خندا نه ډکه وه تا به ويل چې د شينو به ګوندې نوک ته هم ضرر نه وي رسېدلی. شينو د ټولو کليوالو په مخ کې د چا يو ډک ګيلاس په خپلو دوو بې خپړو لاسونو کې د امبور په څير ونيوه او په خوند خوند يې څو غړپونه ترينه وکړه
کليوالو حېران دريان يو بل ته وکتل او بيا يې د ځان سره پټې پټې توبې وويستې. په دې وخت کې يوه سپين ږيري غږ کړ:
ــ شينو وراره ! زه فکر کوم ، چې زموږ لاسونه او پښې زمونږ نه دی، دا د خارجيانو دي د خارجيانو !
خلکو يو بل ته وکتل خو د سپين ږيري کا کا په خبره پوه نه شول
شينو په حيرانۍ وپوښتل : کا کا په مقصد دې پوه نه شوم ؟
سپين ږيري وويل : مطلب مې دادی وراره ! په هغه څه چې ستا لاسونه پرې شوي هغه هم زموږ خپل نه دي ، همدې خارجيانو راليږلي ، ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنی داده چې یوځل زموږ لاسونه او پښې رانه غوڅوي او بیا یې بیرته د پلاستیکو نه راته جوړه وي. کاشکې چې ته هم کومې موسسې ته تللی وای چې پلاستیکي خپړې یې درته ایښې وای

شینو په مسکا وویل: کاکا ! خپله وسه مې وکړه ، د څو موسسو دروازې مې وټکولې خو هغوي راته یوازې همدا خبره کوله ، موږ په افغانستان کې دا کار نه شو کولی

شپې او ورځې تیریدي، د خدای شان و ، شینو خپل ځان معیوب نه ګاڼه. تل به د خپلو همځولو په ډله کې ناست و او خپل پلار یې هم یوازې نه پریښوده که هغه به کروندې ته تلواو په اوږه به یې یوه او په څنګ کې به یې ماله پرته وه نو ځغ به بیا د شینو په څنګ کې پروت و. که پلار به یې خپل پټې قلبه کاوه نو شینو به بیا د پټي نه کبل راټولول او خلک به یې ننداري ته راټول وو.

د پلار سره بې د شینو د راتلونکي ژوند په هکله ډیره اندیښنه وه. کله کله به یې زړه نا زړه خپلو خپلوانو او کلیوالو په منځ کې د شینو د کوژدن خبره زمزمه کوله خو هیچا ته یې مخامخ د مرکې لیږلو جرئت نه شو کولی. وختونه تیریدل او کلیوال د شینو لور همت ته ګوته په غاښ پاتې وو. د خدای کارونه وو. د بخت ډیوه یې به بلیدو شوه. یوه کلیوال خپله لور د شینو په نامه کړه.

د شینو د کوژدن خبره په ټول کلي کې خوره شوه. چا به ویل:

ــ یره ! دا خو ډیر ظلم دی. د شوټي شینو سره، به د هغې خوارکۍ نجلۍ عمر څنګه تیریږي؟

بل به بیا ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خدای دې د نجلي پلار ته انصاف ورکړی، په لوی لاس یې خپله لور په سره تناره کې واچوله....

چا به یو څه ویل او چا به بل څه، هر چا چې هر څه ویل دا د هغوي کارو، خو پخپله شینو د ډېرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده او د خلکو د خبرو په ځواب کې به یې کله کله د ځان سره دا سې ټپه زمزمه کوله:

خلک به هر څه، هر څه وایي

جانانه مه د چا منه نه به یې منمه

کله چې د شینو کوژدن وشوه نو خپل راتلونکي ژوند ته نور هم امیدواره شو. تل به یې ویل:

ـ زه باید د نورو د اوږو بار نه شم. زه باید ځانته یو مناسب کار پیدا کړم. ....

په همدې لټه او امید شینو یو ځل بیا د ګودر د کلي، میرې په شپنې و نیولې. اوس هر سهار د کلیوالو مالونه د نږدې غونډیو لمنو ته بیا یې او ماز دیګر یې بیرته راولي

خو اوس شینو په شیطانه میره د کانې ګوذار نه شي کړی، پخپله ور پسې منډې وهي او نه یې پریږدي چې له رمې بیله شي.

اوس د شینو سره د شپنې ډانګ نشته خو پخپلو چغو ټوله رمه اداره کوي.

اوس شینو پخپلو مهینو ګوتو شپیلۍ نه شي غږولی خو د خپلې شپیلۍ تنده د خپلې خولې په شپیلي ماتوي.

هغه اوس په خپل شپیلي کې دا ټپه زمزمه کوي:

سپوږمۍ په مادې څه احسان دی

زما جانان د دیوالو سپورو ته ځینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷۷ل کال
ننګرهار_ هسکه مینه

د دوبی سفر

...هلو ! هلو ! د ا هوايي ډګر دی ؟... بخښنه غواړم سبا جاز دوبی ته په ټاکلي وخت ځي او که په پروګرام کې څه تغيير راغلی ؟ ... ښه ښه پوه شوم ، ډيره مهرباني ، د ځواب نه مو مننه..

جانان غوړی بيرته په خپل ځای کيښود او بيا يې خاني ته په غوصه وويل :

ما درته ويل چې همغه زړه خبره ده ، خو ته سودايي يې سودايي ، خپله کوې او دبل نه اورې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني په مسکا وویل:

ـ جانانه خپه کیږه مه، د مرګ او ژوند خبره ده ، احتیاط ښه شی دی.

او بیا یې خپله خبره داسې بدله کړه:

ـ تا په خپل سفري بکس کې شیان ځای په ځای کړی که نه ؟

جانان وویل:

ـ هو ، له مانه بیغمه اوسه ، خو ته هم ځان تیاروه ، ځکه سهار د وخته ځو ، هغه وخت دې بیا انې بانې نه منم.

خاني وویل:

ـ سمه ده ، زه به همدا اوس خپل هرڅه ځای په ځای کړم

ژر ژر یې خپل بکس خلاص کړ ، د غاښو کریم ، د ږیرې خریلو ماشین دسمال او نور ضروري شیان یې یو په یو په خپل بکس کې کېښودل او بیا یې وویل:

ـ ته ګوره جانانه یاره ، زما خو لومړی سفر دی ، دومره ښه نه پوهیږم ، دا شیان سم شو او که څه کم دي ؟

جانان له خپله ځایه راپورته شو ، د خاني بکس یې ښکته پورته وکوت او بیا یې وویل:

ـ بس هر څه دې پوره دي ، نور یې بند ه وه، خو یوه خبره په یاد لره او هغه داد ه چې په میدان کې وار خطاه نه شې

خاني په خندا کې خپله خبره داسې ورغبرګه کړه:

ـ غم مه کوه ! څوک چې اوښان ساتي دروازې لوړې جوړوي. دومره نو بې زړه هم نه یم، لکه څومره چې ته فکر کوې.

جانان په خندا شو او و یې ویل: نو بیا واچوه پنجه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې سره سم ددواړو يارانو د لاسونو پړک پورته شو .او خاني ور زياته کړه:

ـ سبا به دا وخت که د خدای رضا وه په دوبی کې ناست يو ، زه او ته به بيا نورې خبرې هلته کوو ، که اوس دې خوښه وي ويده به شو ، هسې نه چې سبا زه او ته ويده يو او جاز رانه الوتې وي.

جانان وويل: خانيه ! زما په زړه خبره دې وکړه، رښتيا هم جاز سهار له وخته ځي بس تر سهاره د خدای په امان.

دواړو بړستنې په سر راکش کړې. خاني ډيره هڅه وکړه چې ويده شي خو د ډيرو سوداګانو اوچرتونو له لاسه خوب نه ورتلو ، کله په يوه اړخ او کله په بل اړخ اوښته ، ټوله شپه د رنګا رنګ سو چونو او خيالونو سره لوبيده. پخه شپه چې يې ملګري له بړستنې سر راوويست ، ګوري خانی ويښ دی. پوښتنه يې ورنه وکړه:

ـ ته لا اوس هم ويښ يې،داد څه شي سوچونه وهی ؟

خاني په خندا ځواب ورکړ:

ـ سوچونه ډير دي خو وروستی سوچ مې دا وه چې د ددوبۍ نه بيرته راغلی وم شم لومړی مې د ځان له پاره يوه ښه مانۍ جوړه کړه، دوه درې نوکران مې ونيول ، اخرين ماډل موټر مې واخيست. ، هغه مې کورته راوست ، هارنډ مې وواهه ، نوکر د کور لويه روازه خلاصه کړه ،کله چې له موټر نه را ښکته کيدم ، بس تا غږ وکړ

جانان بيرته سر په بړستن کې تاو کړ ، او خاني ته يې وويل:

غوا لا حلاله نه ده او تا خانک په سر نيولی . ويده شه ويده ! ځان نه ليونی مه جوړوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني ورته ښه وکړه ، سر يې برېستن ته ور دننه کړ خو خوب کله ورته ؟ ډير وخت بيا هم په چرتونو کې ډوب و ، نا څاپه ور په زړه شول، هسې نه چې سهار شوی وي . ژر يې سر له برېستنې راوويست، سترګې يې په ديوالی ساعت ښخې کړې ، د جاز الوتلوته پوره دري ساعته پاتې وو. دوی ته د ټکټ د اخيستو په مهال ويل شوی و چې د الوتنې د وخت نه به درې ساعته د مخه هوايي ډګر ته راځی. ژر ژر يې خپل ملګری له خوبه راويښ او ورته و يې ويل:

هله ژر شه پاڅيږه ! وخت لږ پاتې دی، تر څو چې زه او ته ځان برابره و ، وخت پوره کيږي.

جانان غزونی وکړل. بيا يې د خپل لاس ساعت ته وکتل او زياته يې کړه:

ـ سمه ده، هغه جيګ له اوبو نه را ډک کړه چې خپله خوراکه د اوبو سره وخورو.

خاني وويل: د اوبوغم مې لا د شپې خوړلی ، خو دا ووايه چې يو ځل به بياهم تليفون وکړو ، چې ښه ډاډه شو نو بيا به خواړه خورو ، څنګه دې خو ښه ده ؟

جانان په قهر شو، او زياته يې کړه: خانيه ! تا هسې د ځان نه سودايي جوړ کړی، په ډيرو تليفونونو کيدای شی څوک را باندې شکمن شي. ښه به داوي چې نور دا فکر له سره وباسې.

خاني زړه نازړه ښه ورته وکړه او بيا يې ورو داوبو ډک ګيلاس ځانه ته نيژدې کړ.

د څښاک او خوراک نه وروسته دواړو خپل سفري بکسونه په لاسونو کې ونيول او په يوه زاړه ټکسی کې يې ځان هوايي ډګر ته ورساوه. سالون ته د ننوتو سره سم يې تر هر څه دمخه لومړی په مخامخ دړه د الوتنی پروګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکوت، ډیر خوشاله شول ځکه هر څه نورمال و او الوتکې په خپل وخت الوتنه لرله. بیا یې خپل بکسونه د تلاشۍ له پاره وړاندې کړل. بکسونه چک شول ، یو یو ټکټ یې په بکسونو پورې ونښلاوه او د هغو یوه یوه کاپي یې دوي ته ورکړه ، د تلاشۍ مسول ورته وویل : دا ټکټونه به سمبال وساتی ، کله چې په دوبۍ کې د هوائې ډګر نه وتلی نو دا ټکټونه به هغوي ته ښکاره کړی او بیا به خپل بکسونه د ځان سره یوسی .
جانان په ځواب کې ورته وویل:
ـ بیغمه اوسه ، دومره نابلده نه یم، پخوا مې هم ډیر سفر ونه کړی.....
جانان او خانی بیادواړه د پاسپورت شعبې ته ودریدل اوخپل پاسپورتونه یې د وړې کړکۍ له لارې پولیسو ته وړاندې کړل. یوه شیبه وروسته خروجي ویزه ولګیده ، د سرحدي پولیسو د کلکې تالاشۍ نه وروسته د انتظار سالون ته داخل شول. دواړه ډیر خوشحاله و، ځکه هر څه یې تر اوسه سم روان و. د ټولو مسافرو د راننوتلو سره سم دسالون دروازه د بهر په لور خلاصه شوه، مسافر لکه یو ستوی لیک یو په بل پسې د الوتکې په لور روان شول. ټول په خپلو څوکیو کیناسل. د الوتکې دروازی بندې شوې، حرکت یې وکړ چې سل دوه سوه متره په مځکه لاړه ، الوتکه بیر ته را ستنه سوه. د پیلوټ له کابینه داسې اعلان و شو:
ـ ټولو مسافرو ته خبر ورکول کیږي چې الوتکه تخنیکی ستونزه لري، مهرباني وکړی، بیرته د انتظار سالون ته لاړ شي. کله چې ستونزه لرې شوه ، بیا به تاسو ته خبر در کړل شي.
ددې اعلان سره سم په خاني او ملګری مرې خولې را ماتې شوې، یو بل ته یې په حیرانۍ حیرانۍ کتل. ټولې سورلۍ د الوتکې نه راښکته شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بيرته د انتظار په سالون کې ځای په ځای شوې. خانی ډير وارخطا وه خو جانان ډاډ ورکاوه چې ښايې ستونزه غټه نه وي ، اميد دی الوتکه ژر د الوتنی له پاره چمتو شي.

يو ساعت تير شو ، دوه تير شول، درې شول، څلور شول خو بيا هم د الوتکی د الوتنې څه درک نه لګيده . په خا ني عصبي شوک را غی بې اختياره يې چغه کړه:

ـ د خدای له پاره ، دا تاسو په موږ څه ملنډې وهی ، اخير څومره انتظار ... زه نور دلته د کيناسو حوصله نه لرم ، بيلوټ څه شو ، ورته ووايی چې الوتکه چالان کړی، الو تکه...

د سالون يو تن مسول په لاسينه ، هغه حوصله مندی ته را وبللو او ډاډ يې ورکړ چې يو ساعت وروسته به الوتکه خامخا د الوتنی له پاره چمتو شي. همداسې وشول ، د پنځو ساعتونو له ځنډ وروسته الوتکه د هوايي ډګر څخه پورته شوه.

خو کله چې الوتکه د دوبۍ په هوايي ډګر کې په ځمکه کيناستله نو ورسره سم يو ا مبولانس اويو بس سرويس د الوتکی مخ ته ودريدل. نور مسافر بس ته وختل خو خانی او جانان په امبولانس کې روغتون ته وليږدول شول.

خاني خپله ساه په لاره کې ورکړه خوجانان بې هوښه روغتون ته ورسول شو . د معدی د پرينمځلو وروسته هغه له مرګه وژغورل شو. خو کله چې په هوښ راغی ، دوه درې پوليس يې سر ته ولاړو.

د ډاکټر نه يې د پيښې رپورټ وغوښت. ډاکټر ورته خپل رپوټ داسې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه مړشوی شخص اودا ناروغ چې دلته لهمور سره بستر دی دواړه ملګري وو ، هره یوه د الوتنی څخه د مخه ، ددیرشو په شاوخوا کې کپسولونه ، د ستوني له لارې معدې ته تیر کړي و و چې په هر کپسول کې په پوره اندازه (د هیروینو پوډر) ځای په ځای شوي و. هغوي په خپله محاسبه کې بریالي وو ځکه تر لنډې او ټاکلې مودې پورې یې د اغیزې مخنیوی په نظر کې نیول شوی و. د معلوماتو له مخې د هغوي احتیاطي تدابیر او محاسبه هغه وخت ګډه وډه شوه چې کله الوتکه دخپل وخت نه پنځه ساعته زیاته و ځنډیدله او بیا یې ورته هغه کپسولونه په مخ کې کیښودل کوم چې ډاکټر د جانان له معدې نه روغ را ایستلي وو .

د وینو څاڅکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مازدیگر مهال و ، مامورین نوي له دفترونو څخه راوتلي وو ، د چا په لاس کې تازه ترکاري ، د چاسره تازه میوه او د چا سره هم د ټوټو په کڅوړو کې چارک ، نیمن الوګان وو ، هرچا هیله لرله ژر خپل کور ته ځان ورسوي.

د کابل ښار دده افغانانو په سیمه کې ، د خیر خانې مینې په تم ځای کې شیبه په شیبه د خلکو ګڼه ګوڼه زیاتیده ، د ملي بسونو درک نه و. که کوم یو به را پیدا شو ، دومره بیروبار به پرې جوړ شو چې یوازې به زلمي او غښتلي کسان پورته شول خو ماشومان ، بوډاګان او ښځې به ټولې اریانې دریانې ولاړې وې.

شیبه په شیبه د خلکو ګڼه ګوڼه نوره هم زیاتیده. ناڅاپه د کابل د شاوخوا د پرتو غرونو تر شاه ، له ورایه د یو دروند غږ راپورته شو د سترګو په رپ کې دخیرخانې مېنې په تم ځای کې یې داسې کړنګ وکړ چې د چا خبره د غوږونو پردې یې څیرولې.

د راکټ د ډز سره سم د خیر خانې مېنې په تم ځای کې ولاړ کسان په ځمکه داسې سترې ستړې ولویدل لکه لوګرى چې په پټي کې غنم وریبي.

شیبه نه وه تیره چې د امبولانسونو غږ د کابل ښار فضا په سر وا خیسته. د څارندوی (پولیس) ټولي هم په ډکو ډکو موټرو کې سیمې ته راورسیدل ، سیمه یې تر خپلې ولکې لاندې راوستله. ښاریان هم د مرستې له پاره راورسیدل ، هر چا هڅه کوله چې مړي او ټپیان ژرترژره ، امبولانسونو ته پورته کړي . ویر او ماتم ګډ وو. د ښځو او ماشومانو ژړا ګانو ، د ټپیانو زګیرویو او دخلکو دویرې اوترهې غږونو د خیرخانې مینې په تم ځای کې سم دم قیامت جوړ کړی و. په دغسې زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوږنونکي ماتم کې ، يوې ښځې چې توره څادري يې اغوستې وه او د وينو څاڅکو ورپسې لاره جوړه کړې وه ، غوښتل يې په بيړه د خير خانې د موټړو له تم ځای نه ځان وباسي. د څارندويو يو تن پرې پام شو او په منډه يې ځان وروررساوه :
ـ خورې ودريږه ! نه ګورې وينې درنه روانې دي ، هله ژر شه ، امبولانس ته وخيژه چې روغتون ته دې ورسوو.
د تورې څادرۍ والا ښځې هيڅ غږ غوږ ونه کړ ، او په خپله لاره روانه شوه . د څارندوې کارکونکي د خپل څنګ ملګري ته وويل:
ـ ماته ښکاري دا ښځه په توده کې ده او په ځان نه پوهيږي زه خو وايم وربه شم او په زور به يې مخه ونيسم.
ـ ښه خبره ده ، ورشه او مجبوره يې کړه چې امبولانس ته پورته شي.
څارندوې په چټکۍ څادري والا ښځې ته ځان وروررساوه ، تر مخ يې ودريده ، په لاسينه يې ورته وويل:
ـ خورې ! تاته وايم ! په ځان پوهيږې که نه ، وينې درنه څاڅي وينې ! يو ځل ځان وګوره ، معلوميږي چې سخته ټپي شوې يې...
څادري والا ښځې ځان ته ښکته پورته وکتل او بيا يې په وار خطايې وويل:
ـ نه نه ، زه جوړه يم، له مخې مې لرې شه ، زه کورته ځان رسوم .
ـ معلوميږي چې ماغزه دې کار نه کوي، زه درته وايم چې له تانه وينې څاڅي او ته وايې چې روغه يم...
خو څادري والاښځې بيا هم ټينګار کاوه او همدا يوه خبره يې تکراروله
ـمخې مې لرې شی ، زه جوړه يم هيڅ راباندې نه دي شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ځارندوي فکر وکړ چې د ښځې ماغزه په رښتیا هم کار نه ورکوي. ژر یې ټوپک اوږې ته کړ او دواړه لاسو نه یې د ښځې تر مخ پراخ ونیول – وایم نه شې تللی ، ته ټپي یې مجبوره یې چې امبولانس ته وخیژې او روغتون ته لاړه شې

خو د تورې ځادرۍ والا ښځې بیا هم د ځارندوي خبره ونه منله او د تیښتې هڅه یې پیل کړه.

ځارندوي له مجبوریته هغه د لاس نه کلکه ونیوله او د ځان پسې یې کش کړه.

ښځې چغې او کوکې پیل کړې او ځارندوي یې په دې تورن کړ چې هغه غواړي په زور یې روغتون ته بوځي.

له هرې خوا نه خلک پرې راټول شول ، ګڼه ګوڼه زیاته شوه ، د ښځې او ځارندوي تر منځ کش او ګیر همغسې روان و چې نا ځاپه د ښځې له لاسه یو شی په ځمکه ولوید.

ځارندوي په بیړه هغه راپورته کړ ، ګوري چې د راکټ په چرو دیوې ښځې پرې شوی لاس دی چې په مړوند یې د سروزربنګړي اوپه ګوتو یې د سروزرو ګوتې دي.

۱۳۶۲ل کال – کابل

وروستۍ لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

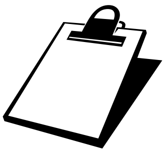

ملا صیب جمعې د مبارکې ورځې د لمانځه د اداکولو له پاره خپلو مقتدیانو ته د نیت تړلو هدایت ورکړ ، کلیوالو خپل صفونه برابرول چې نا څاپه له کومې خوا غږ شو:

ـ ملا صیب لږ صبر چې حاجي صیب کمال راروان دی.

ملا صیب هم بې له ځنډه وویل:

ـ ښه ده ، ډیره ښه ده ، هلکانو ! حاجي صیب ته لاره ورکړې چې او ل صف ته راشي.

حاجي صیب راورسیده او د ملا صیب تر شا په لومړي صف کې ودریده . لمونځ وشو ، خطبه هم وویل شوه او ملا صیب د دوعا په وروستۍ برخه کې داسې وویل:

:... الهي ! بندیان د بنده خلاص کړی ، قرضداران له قرضه ، ناروغانو ته شفا ورکړې اود هغو ټولو دین اودنیا ښایسته کړې څوک چې د دین د خادمانو اود خدای (ج) د کور جومات خدمت ته لاس په نامه ولاړ وي . الهي ته د دغسې کسانو ددې دنیا په مال او شتو کې برکت واچوې او په هغې دنیا کې یې جنت فردوس په نصیب کړې.

په جومات کې ناستو کسانو په لوړ غږ وویل : امین ، امین.. ! .

ملاصیب زیاته کړه:

...ورونو او عزیزانو ! پته دې پاتې نه وي چې حاجي صیب کمال خان زموږ او ستاسو په منځ کې هغه څوک دی چې دغسې نیک او د ثواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه يې په ځان فرض ګڼلي ، همدا نن چې تاسو په دې جامع جومات کې په کوم ښکلي ، ښايسته او قيمتي فرش باندې د الله تعالی فرض ادا کوی دا هم حاجي صيب کمال له خپله جيبه اخيستي ، الله تعالی دې د حاجي صيب دين او دنيا دواړه ښکلې
کړي امين يا ربالعالمين !
ددوعا له خلاصيدو سره سم کليوال له خپلو ځايونو پورته شول او يو يو له جومات نه ووت خو حاجي صيب لا په خپل ځای دروند ناست و اوتسپې يې اړولې. ټول کليوال چې لاړل نو حاجي صيب کمال خان هم راپورته شو ، جيب ته يې لاس کړ او يو ځوروپی يې د ملا صيب په لاس کې و ټومبلی. ملا صيب ست او سلا وکړه خو حاجي صيب په ځواب کې ورته وويل : غږ به نه کوې ملا صيب ، دا ستاسو په موږ حق دي ، ستا غاړه دې بنده وي ، که کوم شي ته دې اړتيا وه او په ما غږ و نه کړې.
ملا صيب د وښکيو په خندا کې بس همدا ويل:
سبحان الله ، ما شا الله !.الله دې دين او دنيا دواړه ښايسته کړه....
په کلی کې داسې ديره او حجره نه وه چې د جومات سره به د حاجی صيب د زياتو مرستو او کومکونو په اړه تبصره نه کيدله ، چا به يو څه ويل او چا به بل څه ، ځنو خو به لا دا تبی هم په کې وکړ:
... اشنا پام دی شته ! دين او دنيا دواړه د شنمنو خلکو ده. په دی دنيا هم خلک ورته لاس په نامه ولاړ وي او د هغې دنيا توښه خو د خپلو پيسو په مرسته برابروي ، خيرات دوي ورکوي ، زکات دوي ورکوي ، د خوار او غريب سره دوي کومک کوي ، د حج مبارک فريضه دوي ادا کوي.... بل به غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه وایې ! غریب خلک خو نه د دین شو او نه د سادین ، بس موږ به دوعا کوو چې الله اتعالی دې موږ خوشی په خوشې وبخښی.
حاجی صیب د عمر له پلوه پوخ سړی و . زیات وخت به یې په مسافری کې تیرولو خو چې به کلي ته را ستون شو نو بس د جومات په ملا او چړیا نو به اخترو. ځکه هغه ددوي ډیر زیات خیال ساته. کمال خان به تل د خپلو یارانواودوستانو په منځ کې دا خبره کوله چې دکلي له ملا به ځان ساتی هغه که د جومات د منبر له پاسه ثوک په ښه او دروند نامه یاد کړې نو بیا یې هیڅوک په سپک نامه نه شي یادولی.
دا ځل چې حاجی صیب کمال خان نوی له مسافری نه را ستون شوی و نو د پخوا په شان یې بیا هم ملا صیب ته د شپې ډوډوی بلنه ورکړه . ملا صیب هم دهغه بلنه ومنله او د ما ښام د لمانځه نه وروسته د خپلو څو چړیانو سره یو ځای د حاجی صیب کورته ورغلل.
حاجی صیب د هغوی تو د هرکلی وکړ. په لږه شیبه کې په لوي او پراخه دستر خوان د خدای داسې نعمتونه کیښودل شول چې د چا خبره یوازی د مرغۍ پۍ به په کې نه و.
ملاصیب او ورسره چړیانو یې یو بل ته په وښکیو کې مسکي شول او په اشارو اشارو کې یې یو بل ته دا اشاره ور سوله چې نورنو ورته مه ګوری.
د ډوډۍ په خوړلو پیل وشو ، د یو څو نمړیو نه وروسته د ملا صیب پام شو چې حاجی صیب کمال خان هلته لرې ناست دی . ملا صیب په حیرانۍ ورنه وپوښتل:
ـ حاجی صیب ته ولې ډوډۍ نه خورې ؟ په ګډه د ډوډۍ خوراک ثواب لری، راځی له دې ثوابه ځان مه محرو موی.
حاجي صیب چې تسپې اړولې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاصیب نن عذر لرم او هغه دا چې زه پرهیزیم ، کنه تاسو می کله یوازې پرېښودی .ملا په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

خیریت خو به وي حاجی صیب ، څه تکلیف لری؟

حاجی صیب سوړ ا سویلی و ویست او بیا یې وویل:

ـ ملا صیب ! بس دوعا ګانې راته کوې، تکلیف مې ډیر خطر ناک دی ، ډاکترانو را ته ویلی چې په معده کې مې ((رسولۍ)) دي او هغه باید عملیات شی . سبا ته په خیر سره هندوستان ته د سفر نیت لرم که د خدای رضاوه .بس هلته به علاج کوم . ملا صیب په دغسې وختونو کې مې یوازې ستاسو دوعاګانی په کار دي اوبس .

ملا صیب چې ډوډي خوړله په ډکه خوله یې لومړی خپله خواشیني او بیا خپله همدردي دا سې وښودله:

ـ حاجي صیب ! زموږ په وس غیر له دوعا ګا نو نه نور څه پوره دي ؟ ته هیڅ غم مه کوه. که د خدای رضا وه موږ به سبا ستاسو د شفا اوښه صحت یابۍ په حق کې د قران شریف یوختم وکړو او بیا یې خپلو چړیانو ته مخ کړ: هلکانو ! وامو وریدل ؟ سبا چې ورک نه شی ... چړیانو هم د تایید سرورنه وخوځول.

د تګ په وخت کې حاجی صیب ورو جیب ته لاس کړ او د پیسو یو بنډل یې د ملا صیب په جیب کې کیښود او زیاته یې کړه: ملاصیب! دا به درسره واخلې، کله چې مو سبا ختم شریف سرته ورساوه نودا یو څه پیسې به ، زما له خوا په دې چړیانو خیرات وویشې او چې څومره پاتې شوې هغه به دجومات د اړتیاو له پاره د ځان سره وساتې. ملاصیب چې په خپل جیب کې په پیسو لاس واهه وویل:

ـ ماشاالله! ډیره ښه ده ، څنګه چې ستا رضا وي همغسې به وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ورځ حاجی صیب د هندوستان په لور روان شو او ملا صیب د وعدې سره سم په خپل جومات کې د قران شریف ختم ادا ، او د حاجي صیب د روغتیا په حق کې یې ښې ډیرې دوعاګانې وکړې.

حاجی صیب پوره یوه میاشت په هندوستان کې تیره کړه کله چې بیرته ته راستون شو، نو ډلی ډلی کلیوال یې پوښتنی ته ور تلل او هر چا به ورنه دا پوښتنه کوله چې حاجي صیب عملیات مو څنګه تیر شول ؟

حاجی صیب به په ځواب کې بس همدا یوه خبره کوله:

_ دا خو ستا سو د دوعاګانو برکت و ، عملیاتو ته اړتیا پیدا نه شوه، ناروغي مې د خدای تعالی (ج) په فضل او کرم د دارو په وسیله جوړه شوه.....

شپې او ورځی تیریدې د حاجی صیب شتمني له یوی ورځې نه بلې ته زیاتیدله. زامن یې په کلی کې لکه شهزاده ګان داسی ګرځیدل. په ودونو او ښادیو کې به دحاجي صیب لورانودومره ګا ڼې په ځان رااچولې وې چې د کلي نجونو به له حسده ورته کتلی نه شول.. یوې نیمې خو به لا ویل :

... خورې ! په نوم واده مې د حاجی صیب د لورانو له لاسه بد ایسي دهغو ګاڼو ته چې ګورو موږ ته خپل ځان ډیر سپک ښکاري.

د ورځو نه یو ورځ حاجي صیب بیا د سفر نیت وکړ.دا خبره یې لومړی د کلی د ملاصیب سره شریکه کړه او هغه ته یې داسې وویل: ملاصیب ! ما خو د عمرې شریفی د ادا کولو نیت کړی. که څه شی ته ضرورت لری، همدا اوس یې راته ووایه، بیا دې ګوره ګیله نه منم.

ملاصیب مسکی شو او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ حاجي صيب څومره بختور سړی يې ، ډير پاک ځای ته روان يې ، الله تعالی دې زموږ هم نصيب په کې و کړي ، نور څه می نه دی په کار، بس يو ښايسته جيبي شو بينی ساعت به راته راوړې. هغه په دې ښه دی چې کله زه سهار وختي د اذان او لمانځه لپاره پاځيږم، نو هغه وخت تياره وي او په دغسې وختونو کې شوبيني ساعتونه ډير ښه کار کوي. حاجی صيب په پوره ډاډ ورته وويل:

ملا صيب ! بې غمه اوسه ، ساعت ساده خبره ده او بيا يې ورنه غاړه په غاړه ښه تو ده مخه ښه وا خيستله.

. حاجی صيب دوه درې مياشتی په سعو دی عربستان کې وځنډيده ، د کورنۍ سره يې ډيره زياته اند يښنه وه. ملاصيب به يې هم کله نا کله له زا منو څخه پوښتنه کوله چې پلار مو راغلی که نه؟ خو هغوی به هر ځل ورته د نه ځواب ورکاوه.

د ورځو نه يوه ورځ د مازيګر لمانځه نه وروسته ټول کليوال د ملا صيب په ګډون د جومات د پيتاوی غاړې ته ناست وو. په دې وخت کې يو نابلده سړی راغی او د سلام نه وروسته يې د جيب نه يو کاغذ را وويست او ويې ويل:

ـ زه څو ورځې د مخه د سعودي عربستان نه راغلی يم. او ستا سو د يوه کليوال ليک مې راوړی. نوم يې حاجی صيب کمال خان دی. هيله ده چې دا د هغه کورنۍ ته ورسوی.

په ناستو کسانو کې د حاجی صيب مشر زوی هم ناست و، په بيړه او خوشالۍ يې د هغه نه ليک واخيست. ژر يې پرانيست چې يو دوه کرښی يې ولوستلی ناڅاپه يې له خولې نه يوه کړيکه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال ټول حيران شول. د حاجی صيب زوی نه يې د علت پوښتنه وکړه، خو هغه په داسی حال کې چې په چيغو چيغو يې ژړل، هيڅ ته يې ځواب ورنه کړ او نيغ يې د خپل کور مخه ونيوله. کليوالو يو بل ته حيران حيران وکتل او هيڅوک نه پوهيدل چې په حاجی صيب به څه راغلی وي؟

د ناستو کسانو څخه يو تن د ليک را وړونکی څخه پوښتنه وکړه: وروره خيريت خو به و ، په ليک کې حاچي صيب څه ليکلي و، چې زوي يې دومره وار خطا شو ؟

ليک را وړونکی وويل: حاجی صيب کمال خان په عربستان کې د (پوډرو) په قا چاق کې نيول شوی ، د عربستان حکومت ورباندې د مرګ سزا خيژولې، کيدای شي يا يې اعدام کړي وي او يا به يې په نن سبا کې اعداموي. په ليک کې يې خپلې کورنۍ ته خبر ورکړای چې نور نود هغه د راستنيدو په تمه نه شي .

ناست خلک ټول هک پک پاتې شول ، يو بل ته يې حيرا حيران کتل او د هيچا له خولې نه سپوږ نه خوت. خو .ملاصيب دا سکون مات کړ. په داسې حال کې چې دواړه لاسونه يې اسمان ته نيولی و. وويل:

ـ توبه خدايه توبه ! لويه خدايه ! ستا ځنې بندګان څومره رياکاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنفکشن

د شین ځنګل په ټاپو کې

د ډاکټر لمر به سپینه چپنه تل په غاړه وه ، سپینو اوږدو ویښتانو یې غوړونه پټ کړي وو .خبرې یې کمې او فکر یې زیات کاوه.
خپلې لوړې زده کړې د فارمسي (دارو جوړونې) په څانګه کې پای ته رسولې وې.د نړۍ په بیلابیلو پرمختللو صنعتي هیوادونو کې یې ډیر کلونه کارکړی و او په سترو علمی سیمنارونو کې یې هم څو څو واره برخه اخیستی وه. د پوره علمی صلاحیت او تجربې خاوند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر لمر په زړه کې د کلونو کلونو را په دیخوا یوه ستره ارزو اوسیده او دهغې دلاس ته راوړنې له پاره یې، د خپل ژوند پاتې برخه دسمندرونواخوا د شین ځنګل په ټاپو کې غوره وبلله.

هغه جونګړه د شین تاپوپه ځنګل کې دیوې وړې غونډۍ په سر ابادە وە سهار به چې له خپلې جونګړې راووت نو ترماښامه به د شین ځنګل په غرو او رغونو کې د دارويي بوټو په راټولولو اخته و. د شپې له خوابه یې هغه بوټي د خپلی جونګړی په کوچنی لابراتوار کې د ازموینی لاندی نیول. هره ورځ او هره شپه یې همدا مشغولا وه.

د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکو به ډاکټر لمر، د ډاکټر لیونی په نامه یا داوه. ځکه دهغه ټول کړه وړه د ټاپو د اوسیدونکو له پاره نا اشنا او د حیرانی نه ډک وو.

نن چې شپه له نیمایی اوختې وه ، ناڅاپه د ډاکټر لمر په جونګړه کې کله د خندا او کله هم د ژړا انګولا وې پورته شوې.

ګاونډیانو سخت وارخطا شول ، په بیړه یې ځانونه ورورسول...

. ګوری چې ډاکټر لمر په کوټه کې یوه مړه ښکته پورته ګرځي او ډاکټر لمر هم کله ورته وژاړي او کله ورته داسې خاندی چې ته به وایې د دنیا تر ټولو قیمتی شی یې په لاس راوړی دی.

ګاونډیان ورته هک پک پاتې شول ،له یوی ښی شیبې ننداری وروسته ، یوه ګاونډي ورنه پوښتنه وکړه:

ـ ډاکټر لمر ! څه خبره ده چې په توره شپه مو د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکي په خپله ژړا او خندا د حیرت سره مخامخ کړي دي ؟

ډاکټر لمر په خپلې خوشحالې کې دومره ډوب وچې د هغه خبره یې نه اوریده ،یوازې یې همدا خبره تکرارولە:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه بریالی شوم، زه کامیاب شوم.....

اوکله نا کله به یې بیا ، په لوړ اواز چغې کړې

ـ راشی ! راشی ! هلی ! هلی ! دا ځوانه مړه وګوری ! دا پرون داسې نه وه ، زړه بوډۍ وه، په لاره نه شوه تللی، خو اوس دادی ځوانه ده، مستي کوي، ټوپونه وهی........

ګاونډیانو به یو بل ته په تعجب وکتل ، نه پوهیدل چې ډاکټر لمر څه وایي.... ټول د خپلو کورونو په لور روان شول. په تلو تلو کې به ، یو بل داخبره هم کوله ډاکټر لمر پخوا لړ لیونی و خو اوس لکه چې پوره لیونی شوی. خدای دې پرې ورحمیږی.

سبا چې د لمر ځیرې د شین ځنګل د ټاپو په هسکو او دنګو ونو، خپلې وزرې وغوړولی نوډاکټر لمر هم له خپلې جونګړې راووتلو ، خو نن ډاکټر لمر هغه پرونی بوډا ډاکټر لمرنه و، هغه اوس پوره ځوارلس کلن ځوان و ، اوږده تور ویښته او ښایسته ځواني وه ....

خلک ورته هک پک پاتی وو اوپه حیرانی یي ، له هغه نه د خپلې د ځوانۍ د راز پوښتنه وکړه. ډاکټر لمر په خوښی ورته وویل:

ـ ډیر کلونه په همدې بوخت وم چې یو ډول داسی دارو جوړ کړم چې هغه د انسان دزړښت دوره بیرته په ځوانی بدله کړی او له نیکه مرغه دادی پرونی اوویاکلن زړو بوډا ډاکټر لمر اوس تاسو ځوارلس کلن ډاکټر په ځیره کې ګوری..

د ډاکټر لمر د بیا ځوانۍ د دارودکشف خبرونه په ټوله نړۍ کې خپاره شول. څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل د ټاپو فضا د نړی د سترو پانګوالو په هلیکوپترو ډکه شوه. هر چا د خپل ځان سره په بوجیو بوجیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسی راوړی وی او هر چا غوښتل چې د پیسو په بدل کې د ډاکټر لمرنه د ځوانۍ دارو واخلی.
خو ډاکټر لمر د نغدو پیسو له اخیستلو نه انکار وکړ. هغه ټولو پانګوالو ته وویل:
ـ دځوانۍ دارو دهمدې شین ځنګل د وروسته پاتې ټاپو ملکیت دی هرچا چې ددې ټاپو په ابادۍ کې برخه واخیسته نو هغه ته به د ځوانۍ دارو ورکول کیږي...
ډاکټرلمر دشین ځنګل ټاپو په څلورو برخو شمال، جنوب، لویدزاوختیز وویشه او هره برخه یې څو پانګوالو ته وسپارله ، او دا شرط یې ورباندی کیښود هر چا چې خپله ورسپارل شوی برخه د بشری ژوند د ټولو ضروری اړتیاوله مخي ښه جوړه کړه، نو هغه به د ځوانی دارو د ځان سره وړي.
پانګوال بیرته ستانه شول او دا ځل یې د نغدو پیسو په ځای د ځان سره د ساختماني چارو ماشینونه راوړل.
څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل په ټاپو کې هری خواته د بلدوزرواو ټراکټورونو غرهار ځمکه او اسمان په سر واخیست.
چا سرکونه جوړول ، چا کورونه ، چا د اوبو بندونه او چا هم د بریښنا مزی غځول. په لنډه موده کې د شین ځنګل وروسته پاتی ټاپو په داسی یو پرمختللی او مډرن ټاپو بدل شو چې ثانی یې د نړۍ پر مخ نه لیدل کیده.او ددې کار په بدل کې د نړۍ ډیر زاړه پانګوال هم په ځوانانو بدل شول.کله چې د نړی پرمخ دغریبو خلکو غوږونو ته د اوازه ورسیده نو ډیر ناهیلي او اندیښمن شول ، ځکه هغوي دومره څه نه لرل چې د ځوانۍ دارو پرې واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نا امیدۍ په فضا کې د پانګوالۍ له پاره هلې ځلې تندې شوې ، د مدني قانون ځای د ځنګل قانون ونیو ، زورورو د کمزور و په شتمنیو بریدونه پیل کړل ، هرې خوا د جګړې اورونه بل شول ، د کمزورو وینې وبهیدلې او زورور نور هم شتمن شول.

ډاکټر لمر چې ددې ستر بشري ناورین څخه خبر شو ، په خپل کړي خدمت ډېر زیات خواشینی شو ، په بیړه یې د شین ځنګل له ټاپو څخه ځان ورک کړ . اوس ستر ستر پانګوال چې په بیلابیلو ناروا لارو یې سترې پانګې لاس ته راوړي ، هره ورځ دهغه په لټون پسې ستړي ستومانه ګرځي خو ډاکټر لمر داسې غیب شوی چې نه یې مړی شته او نه یې ژوندی چاته معلوم دی.

د ډاکټر لمر لابراتوار څو څو ځلې د دارو جوړولو د سترو کمپنیو له خوا ولټول شو څودهغو دارو نسخه په لاس راوړي خو ډاکټر لمر هغه نسخه په خپلو مغزو کې د ځان سره وړې ده.

پیښور 10-01-2006

(c) ketabton.com: The Digital Library

طنزي کيسه

انصاف

- اور دې په داسې کور شي ، پيسې شته خو هيڅ په کې نه شته...

ما له ويرې غږ نه کاوه خو په زړه کې مې ګرځېدل ، هرو مرو څه پېښه شوې چې مور مې دومره په غوسه ښکاري. په دې وخت کې مې پلار له بهر نه راغی او چې زما د مور خلق تنګي يې ولېده نو په حيرانۍ يې وپوښتل :

ـ ښځې ! بيا څه ټکه رالوېدلې چې ځمکه ځای نه درکوي ؟

مور مې په داسې حال کې چې اعصاب يې ډېر نارامه و وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ سړیه ! ستا له بې پروایۍ نه مې زړه خولې ته راغلی، په کو ر کې نه چای شته، نه بوره، نه مالګه او نه غوړي ، .حیران یم چې بیګاه ته څه زاراو ګنډیر پا خه کړم. کور نه دی، سم دم د مړو هدیره...

پلار مې مسکی شو او ویې وویل:

ــ خیر دې نن یو څه ګذاره وکړه ، په دفتر کې مې ډ ر زیات کارونه وو که د خدای رضا وه سبا به هر څه درته راوړم.

مور مې په غوسه وویل:

ــ ستا یوه ورځ نه ده ، ټول عمر دې په همدې بانو تیر کړ.

پلار مې ورغبرګه کړه : ښځې پخپله پوهیږې یوزرې سړی یم چی یو کارته مخه کړم بل رانه پاتې وي.

په دې خبره مې مور نوره هم په قهرشوه :

ــ یو وزری په څه یې...؟ زلمی زوی دی په کور کې ناست دی چې ته وزګار نه یې زوي ته پیسی ورکړه چې هغه له بازاره سودا راوړي. پلار مې مسکی شو او ویې ویل:

ــ ملامته نه یې د کور ښځه یې بازار دې لیدلی نه دی ، په بازارکې داسې سفید پوشه کسان ګرځي را ګرځي چې ته به فکر کوې کومه ملا یکه له اسمان نه را ښکته شوې خو چې اصلیت یې راو سپړې له هغه نه به لوي غل په دنیا نه وي. زوي خو مې یوازې ښونځي ته تللی راغلی ، د بازاري خلکو له چالاکۍ سره نا بلد ه دی ، که په سودا پسې یې ولیږم ، سودا څه چې وایم غټ پټ زوي به رانه په بده ووهي

په مور مې دا خبره نوره هم بده ولګیده:

ــ چې دومره اعتبار ور باندې نه لرې نو بیا ورشه بنګړی ورته راوړه او د لور غوندې یې په کور کې کښینوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور دا خبره په ما هم د ټوپک له ډزنه بده ولګیده، یو ځل مې د مور سترګو ته وکتل او بیا مې د پلار سترګو ته ، خو له ویرې نه مې سپونږ هم ونه کړ. پلار زما په خپګان پوه شو. په خندا یې وویل.

ـ ښځې په زوي مې ملا متیا مه اچوه. پسات ټول په بازار کی دی، پریږده یې چې اوس خپل سبقونه ووایي ، د کور کارونه به بیا وروسته کوي. خو مور مې دا خبره نه منله ویل یې :

ـ هر څه چې کیږی ودې شي. خوزما زوی باید هرو مرو د بازار سره بلد شي ، ځکه تر څو پورې به د دنیا له ښو او بدو نا خبره وي او بله دا چې ستا به هم لاس ور باند ې سپک وي.

پلار مې د یو څه سوچ نه وروسته وویل:

ـ سمه ده ، چې ته وایې نودا به ستا ومنم. سبا د جمعې ورځ ده ، ښونځی رخصت دی ، پیسې به ورکړې او سودا به راوړي.

د پلار په دې خبره زه هم خوشاله شوم او ځان ته مې د سړیتوب ته مه پیدا شوه. مور مې سهار وختی له درانه خوبه پاڅولم. په جیب کې یې د پیسو سره یو ځای د سودا الست هم راته وسپاره او د تګ په وخت کې یوازې دومره وویل:

ـ زویه ! بیګاه خو دې د پلار خبرې واوریدې ، ډیر پام به کوې چې څوک دې تیر نه باسي.

ما ورته وویل:

ـ ډاډه اوسه مورې ! دومره نو ساده نه یم ، په ښوونځي کې سبق وایم ، په کتابونو کې مې ډیر څه لوستي ، په هر څه ښه پوهیږم.

په دې خبره مې ، مورنوره هم ډاډه شوه او د شاباسي سره سره یې په ټنډه هم ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له بازاره یو څه لرې و ځکه مو ږ د ښار په یو کنج کې اوسیدلو. چې روان شوم نو په ټوله لاره مې همدا اندیښنه مخې ته ولاړه وه ، هسې نه چې څوک مې تیر نه باسي !

په همدې اندیښنو او سوچونو کې بازار ته ورسیدم . شا وخوا مې تروږتروږ کتل ، نا څاپه مې د یوه دوکان په لو حه سترګې ولګیدې ((انصاف چاې پلورنځی)) ، د انصاف د کلمې په لیدلو مې په زړه کې خوشالي په ټوپونو شوه . ځکه ما د ښونځي په کتا بونوکې د انصاف په هکله ډیرې کیسې لوستې وې او هم مې په جو مات کې د ملا صیب نه دا خبره ډیره اوریدلې وه چې انصاف ښه شی دی ، د با انصافه سړي په شتو کې برکت وي او بې انصافه بنیادم په دنیا کې خلکو ته مخ تورن او په اخیرت کې د الهي د سترو عذابونو سره مخ وي ......

بس نو په زړه کې مې سمد لاسه دا متل وګرځیده (ما موته ، بیا دې موته)، دومره لو یه لوحه یې چې لیکلې ، خامخا د انصاف خاوند دی او چې د انصاف خاوندوی نو ما به هم نه تیر باسي .

په ډاډه زړه د دوکان مخې ته ودریدم او بې له دینه چې د بیې په اړه ورسره خبرې وکړم چاې مې ورنه وتللو او پیسی مې ور کړې. څو قدمه چې وړاندې لاړم، بیا مې په بله لوحه سترګی ولګیدی لیکل شوی و: ((انصاف خوراکه پلورنځی)) نور هم خوشاله شوم او له هغه نه مې هم غوړي، بوره، مالګه او داسې نور خوراکې شیان واخیستل او بې له دینه چې چنې ورسره ووهم پیسې مې ورکړې.

ټوله سودا مې په یوه بوجې کې واچوله. څوقدمه چې د مخکی لاړم، پام مې شو چې لیکلی یې و. ((انصاف در ملتون)) ، (انصاف سلماني) ، (انصاف کلینیک) ...... خو شاله شوم او د ځان سره مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه پوهیږم دا خلک ولې وايي چې په ښار کې انصاف نه شته ، دلته خو په هر څه انصاف لیکل شوي

په همدې چرتونو کې ډوب وم چې غرمه را ورسیده. زه هم ښه وږی شوم . د غرمې ډوډۍ مې په ((انصاف رستوارنت)) کې وخوړله. له ډوډوۍ نه وروسته مې یو څه سو دا نوره هم واخیستله ، وړل یې راته ګران شول. سترګې مې په لاسي کراچیو ولګیدې. د ټولو په منځ کې مې په هغې کراچۍ لاس کیښود چې مخامخ یې په سره رنګ په ګډووډو تورو لیکل شوی و ((انصاف کراچی)) !

سودا مې په همدې کراچۍ کې با ر کړه. هغه مخکی او زه وریسی شوم. تیاره ماښام ستړی ستومانه دکور په دروازه ور ننوتم. مور له ورایه راباندې غږ کړ:

ـ زویه ! څنګه دې دومره ناوخته کړ ، خیریت خو به و؟

ـ هو موری !خیریت و خو هسې هلته...

پلار مې وویل:

ـ ته نو ر ې خبرې پریږده دا ووایه چې سودا دې راوړه که نه ؟

ـ هو هو.... هلته... هلته بهر ...هلته بهر په انګړ کې ایښې ده

پلار سره مې د هر څه نه زیات دسوداد قیمتونو اندیښنه وه زما په وارخطایې او بنده بنده ژبه پوه نه شو . ژر یې رانه و پوښتل:

ـ ووایه زویه !غوړي دې په څو واخیستل ، بوره دې په څو واخیستله...... ؟.

ما یې ژر خبره ونیوله او د سودا بشپړ لست مې د هغه په مخ کې کیښود. پلار چې مې په لست کې دسودا قیمتونو ته ښه ځیر شو ، نا څا په یې سر ته ټک ور کړ، مو ر مې په حیرانۍ ورنه پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سړيه ! څه خبره ده؟

پلار مې وويل:

ـ تباه شوی يم. د لسو روپيو شی يې په پنځلس او د پنځلسو يې ، په شل ور باندې خرڅ کړي ، نه مې درته ويل چې دا خلک بې انصافه دي ، هلک به سودا پسې نه ليږو خو تا خپله کوله او زما دې نه منله

ما په بيړه د پلار خبره غو څه کړه:

ـ نه نه پلاره ! دا درسره نه منم. ځکه ما ټوله سودا په داسی دکانونو کې اخيستې چې په سر يې په غټو تورو ((انصاف)) ليکل شوی و.

پلار مې وويل:

ـ زويه ! په همدې کې تير وتلی يې. هر هغه څوک چې څه نه لري، د همغه شي يادونه ډيره کوي.

د دې خبرې سره سم ما ته هم خپل يو همصنفی رایاد شو. هغه به د ښوونځي په ازموينه کې تل په واسطو او نقل بريالی کيده خو چې بهر به د خلکو سره مخامخ شو نو بيا به يې د خپلې پوهې او لياقت خبرې کولې. د بلې خوا زموږ د ټولګی او لمبر بيا ډير زيات تکړه و خو هغه به هيڅکله دا خبره نه کوله چې زه تکړه يم.

د پلار خبره را ته د کاڼی کرښه ښکاره شوه. زړه نا زړه مې ورته وويل:

ـ پلاره ! ستا خبره سمه ده ، له ما نه هم ټوله سودا د هغی کراچې خاوندو تښتوله چې په ټنده يې به لويو تورو ليکل شوی و ((انصاف کراچۍ))

ځکه خو تش لاس کورته راغلی يم

مور چې مې دا خبره واوريده نو په ژړ غونی غږ يې وويل:

ـ زويه ! سر مې د خريلو دی چې ته مې په سودا پسې ښار ته ليږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

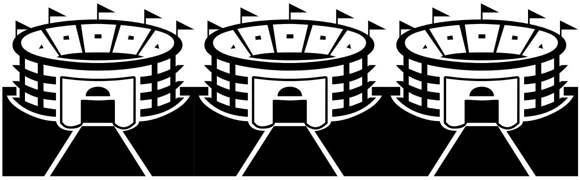

زاړه دښمنان ، نوي دوستان

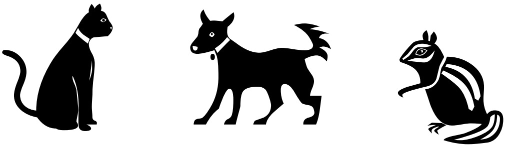

ونه و په پخوا زمانو کې یوه کلیوال ښې ډیرې چرګانې ساتلې وې. چرګو به هره ورځ هګۍ اچولې او کلیوال به خرڅولې له دې لارې یې ښې ډیرې پیسې لاس ته راوړې.

د شپو نه یوه شپه ناڅاپه د چرګانو د ټیغ، ټیغ غږونه پورته شول. کلیوال په وارخطایې له خوبه را پاڅیده او په بیړه یې د چرګانو دساتنې ځای ته ځان ورساوه .له ورایه یې ولیدل چې ګیدړ یوه غټه پټه چرګه په خوله کې نیولې او په شنه منډه یې د ځان سره یوړله..

کلیوال زیات اندیښمن شو او له ډیرې اندښنې نه یې تر سهاره خوب ونه کړ. په همدې فکرونو کې ډوب و چې څنګه خپل چرګان په راتلونکی وخت کې د ګیدړ له شره وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو څه چرتونو او فکرونو وروسته یې داغوره وبلله چې د ګیدړ دښمن سپی دی ، ښه به وي چې د یو دښمن له پاره بل دښمن پیدا کړی.

په همدي هیله سهار له کوره ووتلو ، ماښام چې کورته راتلو نو یو ښه هډور کوچیانی سپی یې د ځان سره راوستلو.

ګیدړ نیمه شپه بیا دکلیوال کور ته راغی. خو دا ځل یې له ورایه د سپی غپا تر غوږ شوه. چرت یې خراب شو. ځای په ځای ودرید ه او دخپلو نویو چالونو په لټه کې شو.

د یو څه فکر وروسته یې یو چل وموند ، د کلیوال د کلا مخ ته یې ځان نږدې کړ. په سپی چې د ګیدړ بوي ولګید نوپه غپا غپا یې ټول کور په سر واخیست.

کلیوال چې د خپل سپي غپا واوریده ،زیات خوشاله شو اوپه دې ډاډه شو چې نور نو د ګیدړ له شره بیغمه شوی دی .په همدې هیله په درانه خوب ویده شو .

ګیدړ خو هم په هوښیاری او چلاکۍ کې نوم لری. ، کله به دکلا یوه دیوال ته ه اوکله به دکلا بل دیوال ته ودرید. ټوله شپه یې سپی په منډو رامنډو او غپا دومره ستړی کړ چې نور نو دخوځیدو نه و.

ګیدړ د یو لنډې شیبې له پاره ځان دکلا نه لیرې کړ. سپي ډاډه شو چې ګیدړ تللی نوځکه په درانه خوب ویده شو.

ګیدړ همدغه شیبه غنمیت وګڼله ، غلی غلی د کلا ددروازې د ایراو له لارې یو ځل بیا د کلیوال کورته ننوت اوخپل ښکار یې په یو ترنګ کې دځان سره یووړ.

کلیوال چې سهار را پاڅید ګوری سپی یې ویده اوپه چرګانو کې یې یوه بله چرګه هم نشته. فکر یې ډیر خراب شو او دچارې په لټه کې شو. دلږفکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې نیت وکړ ښه به داوی چې کور ته یوه پیشو هم راوړي.ځکه سپي او پیشو په خپلو کی زړه دښمنی لري. هغوي به تل شپه یو په بل پسې منډې رامنډې وهي ، د همدې دښمنی له برکته به سپی خوب نه کوي او دده کور به د کیدړ له شره خلاص وي
ماښام یې ښه غټه توره پیشو کور ته راوړه. سپی چې پیشو ولیده نو سمدلاسه یې ورته په غپا شروع وکړه. پیشو هم خپله دښمنی دمیو ، میو.. په غږ ورغبرګه کړه. دواړو ټوله شپه په ویښه تیره کړه. سپی به په پیشو پسې منډې وهلی او پیشو به کله د کلا په یوه سر او کله به بل سر له ورایه ورته د میو میو... غږونه کول.
ګیدړ چې د کلا نه دباندې د سپی او پیشو غږونه واوریدل پوه شوه چې نن څه په لاس نه ورځی. نو ځوړند سر د ځنګل په لور روان شو. خو په زړه کې ډاډه و چې په یوه کور کې ددوو دښمنانو ګذاره نه کیږي . مجبوره دی یو به کور خوشی کوی. خو پیشو او سپی دواړو ته کلیوال هره ورځ ښې غوړې زیړې ورکولی نو ځکه یوه هم د کور خوشې کولو ته زړه نه ښه کولو. څو شپې او ورځې یې همداسی په دښمنې کې تیری کړې.
د شپو نه یوه شپه پیشو د کلا د سر نه سپی ته ورغږ کړ:
ـخوشې ځان مه ستړی کوه ، هیڅ وخت به ته خپل غاښونه په ما تاوده نه کړې، راځه چې په زړې دښمنې خاورې وا ړو او یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړو. ، په دښمنۍ کې نه ستا ګټه شته او نه زما .
سپی چې د پیشو دا خبره واوریده نو یو څه په فکر کې ډوب شو . ځکه هغه هم د ډیرو منډو رامنډو او غپا له لاسه نور ستړی شوی و.
ـ پیشو ته یې وویل ستا وړاندیز ماته منظور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او بیا لاړل په خپلو ځایونو کې په ارام خوب ویده شول. ګیدړ چې د کلیوال په کور کې ښه ډیر چرګان لیدلی و. ، زړه یې نه صبریده . نن شپه یې بیاهم د کلیوال کلا ته ځان راوساوه. یوه ښه شیبه یې غوږ ونیو. پوه شو چې په کور کې کراری ده. په ارام زړه کور ته ورننوت او بیا یې هم خپل ښکار تر لاسه کړ.

کلیوال چې سهار را پاڅید ګوری پیشو او سپی دواړه بیغمه ویده دي. د خپلو چرګانو په شمیر لو یې پیل وکړ، پوه شو چې بیا یې هم یوه چرګه ګیدړ وړی ده. د غوسې نه تک سورواوښت. او نیت یې وکړ سپی او پیشو دواړه له کوره وشړي. خو دلږ فکر وروسته یې تصمیم بدل شواو پریکړه یې وکړه چې له یوه نه دوه او له دوو نه درې دښمان ښه وي

ټوله ورځ یې دموږ کانو د سوړو په لټولو پسې تیره کړه. ماښام چې کورته راتللو نو یو ښه غټ موږک یې هم دځان سره راوړ. پیشو چې په موږک سترګی ولګیدی نو د خوشحالی نه یې په میو میو ورته ستړی مه شی وویل. موږک هم په ځونګ ځونګ کې داسې ځواب ورکړ:

پیشو ګلې ! زماخوراک دومره ساده نه دی. خوشې به ځان نه ستړی کوې. پیشو ته چې د سپی او خپلې دښمنې نتیجه معلومه وه. موږک ته یې د هم دوستی لاس وغزاوه . موږک هم ورسره ومنله او دواړه یو ځای سپي ته ورغلل او د خپلې دوستۍ نه یې هغه هم خبر کړ. سپی ورته وویل:

ستاسو دوستي ماته منظوره ده ، که غواړی چې موږ او تا سو دریواړه په دې کور یو ځای واوسوواوښه غوږ زیږ خوارکونه وخورو نو ښه به داوی چې د ګیدړ د راتلو مخه په ګډه ونیسو ، ځکه د کور خاوند موږ د همدې کار له پاره ساتلي یو . پیشو ورته وویل: زه خو یې منم خو ښه دموږک ده. چې هغه یې منی او کنه؟ موږک ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاسو دواړه له ما مشران یاستې چې ستاسو خوښه وي. زما هم خوښه ده دریواړو یو بل ته د دوستی لاسونه ورکړل او هر یوه به په خپل وار د شپې له خوا پیره کوله. کله چې به ګیدړ کورته را نږدې شو او د پیرۍ وار به د پیشو یا موږک و، نو ژر به یې سپی راویښ کړ او ګیدړ به یې په راغلی لار بیرته وځغلاوه.

شپې او ورځې تیریدی. کلیوال له دریواړو نه ډیر زیات خوشحاله و او هره ورځ به یې دریواړو ته ښه رنګا رنګ خواړه ورکول. خودبلې خوا ګیدړ هم په کرار نه و ناست، شپه او ورځ یې د نویو چالونو په لټه سبا کول.

دورځو نه یوه ورځ د ځنګل پاچا زمری ته ورغی او د خوشامندونه په ډکه خوله یې ورته وویل:

ـ ای دځنګل پاچا! ستا له پاره مې یو ډیر ښه ښکار لیدلی دی. داسی خوږه غوښه یې ده چې تابه په ټول عمر څکلی هم نه وي.

زمری په خوښی ورته وویل:

- ستا غوندې هوښیار اشنا نه مې، دهمداسی یوه زیری تمه لرله. ځکه چې د ځنګله دځناور د غوښو نه مې زړه تور شوی، نن باید داسې غوښه وخورم. چې په ټول عمر مې نه وي خوړلی.

ګیدړ ورته وویل:

-نو بیا خو په ما پسې راځه!

ګیدړ مخکی او زمری ورپسی شو. پخه نیمه شپه د کلیوال د کلا مخ ته ورسیدل.

ګیدړ زمری ته مخ وروا ړولو او ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ای دځنګل پاچا ! ښه به داوی تر سهاره صبر وکړو څو زموږ ښکار له کوره راووځی
زمري د تایید سر ورته وخوځاوه او بیا یې زیاته کړه:
ـ تر سهاره خو ډیر وخت دی، زیات مزل مو کړی، زه او ته دواړه ستړي شوي یو، ښه به وي چې یوه شیبه خوب وکړو.
ګیدړ هم ورسره ومنله دواړه په درا نه خوب ویده شول. په کور کې د پیرې وار د موږک و ، هغه چې د ښار له پاره له کوره بهر راووت ، ګوری چې کیدړ او زمری دواړه د کلا په دروازه کی ویده پراته دی.
موږک په بیړه کورته ننوت ، پیشو او سپی یې دواړه له خوبه را ویښ کړل. هغوی چې د زمری له راتګ نه خبر شول دواړو په ژړا پیل وکړخو موږک په غوسه ورته وویل:
ـ په ژړا دمرګ نه ځان نه شی خلاصولی، راځی چې کینو په خپلو کې مشوره وکړو او دځان د خلاصون له پاره یوه لاره چاره پید ا کړو.
سپی په ځوړند سره موږک ته وویل: له ما او پیشو نه خولاره ورکه ده، ته چې هر امر کوی ، زه او پیشو به یې دواړه منو.
موږک وویل:
ـ ښه ده چې تاسو دواړو ماته خپل واک راکړ نو د زمری نه د خلاصون لاره ماته معلومه ده.
پیشو په حیرانۍ پوښتنه وکړه:
ـ ته څه وایې موږ که وروره ! زمری دټولو حیواناتو پاچا دی ، دهغه نه ځان خلاصول د خوب لیدل دی.
موږک په ځواب کې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ مه وراخطا کیږی. څه چې زه درته وایم تاسو دواړه به هماغسی کوی.
سپی وویل:
ښه ده ته مخکی شه موږ درپسی یو.
موږک وویل:
- تاسو دواړه به لږ صبر وکړی. زه ورځم یو ځل یې ګورم چې ګیدړ او زمری په رښتینی ویده دی او که موږ او تاسو ته یې چل ول جوړ کړی.
پیشو وویل:
ــ ډیره ښه خبره دې وکړه ، ځه وروره ته ورشه. ته ډیر کوچنې یې ، تاته څه نه وایي.
موږک غلی غلی ورغی، د زمری په شا ښکته پورته وګرځیده ، خو زمری هیڅ ځان ونه خوځاوه. بیا یې پیشو او سپی ته اشاره وکړه چې راځی !
سپی او پیشو دواړه دموږک په امر ورننږدی شول.
موږک غلی پیشو ته وویل:
زمری ویده دی. ته به ورشې او ناڅاپه به په زمري خپل تیره نوکان ښخ کړې او بیا به وتښتي.
پیشو همداسی وکړل. زمری چې راویښ شو ګوری شاوخوا یې هیڅوک نه شته فکر یې وکړ چې دا ټوله دسیسه همدې مکار ګیدړ ورته جوړه کړی ده. سمدلاسه یې په خپل څنګ کې په خوب ویده ګیدړ حلمه وکړه او دهغه په مرې یې خپلې داړې ټینګکی کړی. ګیدړ یې ځای په ځای وواژه او پخپله په راغلې لار نا امیده د ځنګله په لور رهي شو
کلیوال چې سهار له کوره راووت ګوری ګیدړ دکلا تر مخ مړ پروت دی ، سپی ، پیشو او موږک دریواړه ورته ولاړ دي او خپله خوشالي څرګندوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

.دکورخاوند ډاډه شو چې نور يې جرګان دګيدړله خطره په امان دي نو دريواړه يې له کوره وشړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرتي لالا

نوم يې (صا بر) و خو په نامه چا نه پېژانده ، په ټول کلي کې په ((غیرتي لالا)) مشهور و. ځکه هغه به تل د خپلی هرې خبری وروسته همدا خبره تکرار وله:

((غیرت ښه شی دی، د بې غیرته سړي قبر په هدیره کې معلوم وي))

غیرتي لالا رښتیا هم ډیر تریخ سړی و، مچ یی په خپله پوزه نه پرېښود . چا ورسره د یوې نه دویمه خبره نه شوه کولای.

یوه ورځ موږ سره د ژمی پیتاوي ته ناست و. چا یو څه ویل او چا بل څه... !

د خبرو اترو په ترځ کی غیرتي لالا د خپل تر بور سره په دې خبره اختلاف پیدا شو چی تربور يې ویل د بر کلي د سپین ګل خان د کلا برج لوړ دی اغیرتي لالا ورته ویل چی نه ، د کوز کلي د سورګل خان د کلا برج لوړ دی.

یوه د یوه نه منله او بل د بل نه منله .

یوه ورته ویل: ستا پلار به یی هم را باندې و نه مني

بل ورته ویل: ستا نیکه به یې هم را باندې ونه مني

ـ ستا غور نیکه به یې هم راباندې ونه مني

ـ ستا ټر نیکه به یې هم راباندې ونه مني.

خبره چې غور او ټر ته ورسیده نو دواړو یو بل له ګریوانو ونیول . د سوک او څپیړی سیالي پیل شوه. په دې کش او ګیر کې د غیرتي لالا پښه ښویه شوه او په ځمکه را ولویده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غيرتي لالا چی را پورته شو نو ځان ورته ډير بی غيرته معلوم شو ځکه چې تربور د ټولو کليوالو په منځ کې راشملولی و.

وينه يی په جوش راغله، له بډې نه يی تومانچه را وويستله او په خپل تر بوريی تشه کړه.

په سبا ورځ تربور خوارکی تورو خاورو او غيرتی لالا د زندان تورو کوټو ته لاړ.

شپې او ورځې تيريدې. د غيرتی لالا کورنۍ د تربورانو له ويرې خپل کور او کلی پريښود او ښار ته يی کډه وکړه.

د ورځو نه يو ورځ مې غيرتي لا لا په زړه ووريده ، نيت مې وکړ يو ځل يې له نيږدې نه وګورم .ځکه له يوې خوا مې کليوال او له بلې خوا مې يوه ګوته يار هم و . د ليدو لپاره نيغ زندان ته ورغلم

د غيرتي لالا چی په ما سترګې ولګيدې نو زيات خوشحاله شو. دروغبړ نه وروسته يې وويل:

ــ اشنا په ډير ښه وخت کې راغلې ، يوه شيبه دمخه مې د مور له خوا لومړنی ليک را غی داچې زه يې د لوستلو نه عاجز يم نودابه راته ته لولې ، بيا يې جيب ته لاس کړ او دمور ليک يې راته وسپاره .

ما د ځان سره د ليک په لوستلو پيل وکړ چې قيرتي لالا په غوسه وويل:

ــ د ځان سره به نه ښيږې ، په زوره زوره يې ووايه چې زه يې هم واورم.

ښه مې ورته وکړه او بيا مې د هغه د مور ليک ورته داسې واوراوه :

ــ زما د کلونو بنديوانه زويه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام علیکم ! خداې دې زویه په ستړه راته روغ او جوړ لره . زموږ له خوا نه هیڅ اندیښنه مه کوه ، له هغې ورځې چې ته بندي شوی یې په موږ هیڅ تنګسه نه ده راغلی...

زه له سهاره تر ماښامه په ښار کې سوال او ګدایي کوم او چې شپې کور ته راځم نو شکر دی یو څه نغدې پیسې راوړم.

پیغله لور او میرمن دی هم تکړه دی، هغوی دواړه سهار له کوره وځی او د خلکو په کورونو کی خیرنې جامې او یا لوښي مونږی مینځي، هغوي هم یو څه راوړی.

زوی ګوتې دې ښونځی پریښود ، له بدو سترګو دی ساتلی وي نامې خدای ډیر تکړه دی. اوس په یوه هوټل کی په ګیډه مزدور دی او موږ یې له خوراک، څښاک نه بیغمه یو. خوبیا هم تکړه دی چې شپې کورته راځی نو په هوټل کی د خلکو نه پاتې شوني خواړه ماړه هم له ځان سره راوړی.

نورڅه د لیکلو له پاره نه لرم. که کوم شی ته اړتیا لری ، مونږ ته لیک را ولیږه. ستامهربانه مور

غیرتی لالا چی د خپلی مور لیک ښه په غور واوریده نو په کړس، کړس یی وخندل ، په خپلو غټو غټو بریتونو یی لاس تیر کړ او بیایی وویل:

وا دی وریده اشنا ! د غیرتي سړی خټه غیرتي وی. غیرت ښه شی دی د بې غیرته سړی قبر په هدیره کې معلوم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خبرو بوجۍ

زموږ په هیواد کې د حکومتي مامورینو جیب تل سپیره وي خو چې تنخوا یې هم په خپل وخت حواله نه شي او د کورنۍ شمیر یې هم زیات وي نو بیا راشه که تو دیږې.

دوه میاشتې په دې نامه چې تخصیص نه دی راغلی زموږ تنخوا ځنډېدلې وه او په کور کې هم د اوړو دومره ګرد نه و چې بیګاه ته مو ترې ډوډۍ پخه کړې وای . په خوارۍ او زارۍ مې د یوه اوبل نه دومره پیسې پور کړې چې بس یوه بوجۍ اوړه پرې واخلم:

په یوه منډه مې د اوړو منډایی ته په دې خاطر ځان ورساوه چې یو څه ارزانه په لاس راشي. د اوړو بوجۍ مې واخیسته پنډۍ ته مې په لاسی کراچۍ کې بار کړه ، هغه د مخه او زه ورپسې شوم.

د اوړی بده ګرمۍ وه، د ټول وجود نه مې د ویالې د اوبو په څیر د خولو سیلاب روان و. زیات تږی شوم. پنډۍ ته مې وویل ته ځه او زه درپسی ځان درسوم.

د اوبو خرڅونکی په مخ کې ودریدم او د اوبو ډک ګیلاس مې شونډو ته نږدې کاوه چې ناڅاپه په اوږه باندې کوم چا سخته څپیړه راکړه.

څپیړه نه وه، د ټوپک ګولۍ وه. په ټول وجود مې ورته د سر نه تر پښو پورې اوربل شو. خو چې مخ مې وروااړاوه ، ځان مې غلی ونیوه ، ځکه چې هغه زمونږ د دفتر یو پخوانی همکار و چې اوس په بل ځای کې کارکوي.

.سمدلاسه راغاړی وت. لس، پنځلس دقیقې خوېې په سترې مه شې، خوار مشی تیر شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماغوښتل ورته ووایم چې د اوږو بوجۍ مې پنډۍ ته ورکړی خو هغه زما خبره په نیمایی کې غوڅه کړه او په خپلو خبرو کې یې داسې را ګیر کړم چې ما هر څومره وسه کوله ځان تري خلاص کړم خو د سریښنو غوندې راپورې کلک نښتی و. بس په یو سا ه یې په خبرو راته داسې پیل وکړ:

..... پرون سهار چې له خوبه را پاڅیدم، هډوکو مې ډیر درد کاوه خو چې د وړو مور د شیدو د خوندور چای ډکه چاینکه په مخ کې راته کیښوده او څلور پنځه پیالی مې په مزه مزه ورنه وڅښلی نو د هډوکو درد مې هم ښه شو.

زه په کور کې دوه جوړه بوټان لرم. یو تور او بل نصواری رنګ لری. په دې ورځ مې تور بوټان په پښو کړل. چې له کوره راوتم او بیا ښاری بس ته وختم نو په موټر کې ډیره ټمبه ټیله وه. تور بوټان یې راته له کاره وویستل. چې له ښاري بس نه کوزشوم نو لومړی مې خپل تور بوټان پاک کړل.

په ښار کې می هیڅ کار نه و. ټوله ورځ مې په ښار کې په خوشی ګرځیدو تیره کړه. ماښام چې کورته راغلم نو ښه ستړ ی وم. د وړو مور دې کور اباد وي، زما په زړه خواړه یې پاخه کړی و. په خوند خوند مې وخوړل او د خوراک نه وروسته سمدلاسه ویده شوم.

څه به دې سر خوږوم چې څنګه ویده شوم په خوب کې مې لیدل ، یو لوی د ښامار غوندی مار زما خواته را روان دی، زه د ویرې نه داسې لړزیدم لکه په ونه کې چې پاڼه دباد سیلۍ خوځوی. یو ناڅاپه ته را پیدا شوې او په مار دې د یو غټ کاڼی ګوذار وکړ. .. ستا د ګوذار سره سم مار ځای په ځای مړ شو او زه دې دمار له چیچلو خلاص کړم همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې هغه شیبه را په زړه کړم، زړه مې غواړی چې دا ټنډه دې ښکل کړم.

پخواني همکار چې زما د ټنډی ښکلولو ته ځان جوړ اوه، ناڅاپه مې د خپلو اوړو بوجۍ را په زړه شوه. د اوبو ډک ګیلاس مې بیرته کیښود او د لیونی غوندې مې په منډو پیل وکړ.

ټول ښار مې د یو سر نه بل سر ته ځو ځو ځلې ګز وپل کړ ،هره خوا به مې ترور ترور کتل او دهرچا نه به مې د پنډې د لیدو پوښتنه کوله خو نه د پنډی درک و او نه زما د اوړو د بوجۍ

په دې توګه مې دخبرو د بوجۍ په پیدا کیدو ، خپله د اوړو بوجۍ له لاسه ورکړه.

۱۳۷۵ل کال ـ جلال اباد

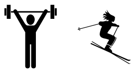

طرحه

د یارانو یاد

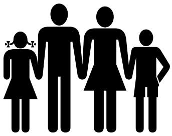

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې لري، یاران مې ډیر وو ، خو په ټولو کې مې یو یار ډیر یادیږي ، هر چیرته چې وي خدای دې ژوندی لري.

نوم یې (مرچکی) و ، خوپه خوړوالي کې د ګوړې نه هم خوږو. ډیر عجیبه سړی و ، تل به یې خوله له خندا ډکه وه ، د زغم او حوصلې خویې هیڅ پوښتنه مه کوه ، چې لس څپیړې دې وهلی وای ، ویلي به یې نه وای چې ستا په مخ څو سترګې دي ؟

.په ټول کلي کې به د هغه د ښه سړیتوب خبرې کیدلې نو ځکه به ځنو کلیوالو ویل:

ـ کاشکې د مرچکي نوم شیرین وای او د شیرین نوم مرچکی وای.

(شیرین) زمونږ بل یار و ، نوم یې شیرین و ، خو د مرچکی نه هم تریخ و. د یوې خبرې نه ، بله چا ورسره نه شوه کولی. په نه خبره به د هر چا سره لاس او ګریوان و. خو ددې ټول تریخوالي سره بیا هم خلکو ورته 0د شیرین غږ کاوه. ځکه چې نوم یې شیرین و.

نه پوهیږم (تورګل) یاربه په کوم وطن وي......؟

ډیر ښایسته سړی و. درنګ له پلوه د سپینې پاغوندې نه هم تک سپین و ، خو مور او پلار له دې ویرې چې د نظره نه شي ، نوم یې تورګل پرې ایښی و. کلیوالو بیا ګل ورنه شکولی و او ((توری)) به یې ورته وایه.

توری ښه غټ پټ ،هډور او چیناري سړی و ، تل به یې پاکې ، ښایسته او نوې جامې اغوستې وې .

په اول ځل به چې څوک ورسره مخامخ شو ، د هغه باډي ، کش پش ، ښایسته ، پاکې او سپینې جا مې ولیدې ، نو فکر به یې کاوه چې په څلور کنجه دنیا کې به له توري نه هوښیار ، پوه او ځیرک سړی نه وي. خو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې په خبرو پیل وکړ او یو غر به یې په بل غر وویشت، نو ژربه پوه شوې چې سړی مړی نه دی، بس په سر کې یې د مغزو په ځای بوس پراته دي.

ځينو کليوالو خو به کله نا کله دا خبره هم کوله:

ـ کاشکې با ډي د تور ګل وای او هوښياري د ښايسته ګل !!!.

(ښايسته ګل) زمونږ یو بل يارو. نوم یې ښايسته ګل و، خو د بدرنګو نه لابدرنګ و.وچ پوچ، تش د څو هډوکو یو اسکليټ و. پلنه پوزه ، پیړې شونډې، ببرې وروځې، پړې غوږونه، غټ سر، ټيټه ونه، تک زيړ اوږده غاښونه، بس دا سې یو شی ولکه یوماشوم چې کيني او د ختو نه يوه څيره جوړه کړي. خو په پوهه او هوښياری کې دومره وړاندې وچې شل تورګله په یوه ښايسته ګل پسې نه شو رسيدای.

ددې ټولو بدرنګيو سره سره بياهم خلکو ورته ښايسته ګل ویل ،ځکه چې نوم یې ښايسته ګل و.

نه پوهيږم زمونږ (سخي) يار به مړوي او که ژوندی؟

زمونږ په منځ کې هغه ډير پيسه داراو پيسه دوست و. ښې ډيرې پيسې یې لرلې، خو نه یې پخپله خوړلې او نه یې بل چاته ورکولې.

هغه ورځ مې ښه په ياد ده چې د ګاونډي زوی په منډه راغی اوپه ژړغوني غږ یې ورته وویل::

ـ سخي کا کا ! پلار مې مړ دی، د کفن پیسې نه لرم، که یو څو روپۍ په پور راکړې، ټول عمر به درته دعا ګا نې کوم.

سخي يار چې دا خبره واوريده، نو په ټنده یې دولس بجې شوې اوبيا یې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار دې خدای وبخښه ، خو وراره ما سره د پیسو خزانه نه شته ، ځه ورشه د بل چا نه یې واخله

له دې ټولو کړو وړو سره بیا هم خلکو ورته سخي ویلو ، ځکه چې نوم یې سخي و او د انوم ورباندې مور او پلار ایښی و :

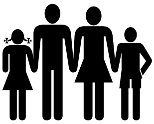

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړی تاریخ !

. وایی: د هیواد مشهور او وتلي تاریخ پوه ، د هیواد نه لرې د مهاجرت او پردیسۍ په وطن کې د خپلو هیوادوالو د جهاد، اتلولۍ او میړانې تاریخ لیکه چې نا څاپه سپین ، تور او شنه بیرغونه ورپیدل ، ورسره سم دا نارې هم پورته شوې : ازادي، ازادي، ازادي....

وتلي تاریخ پوه چې دازادۍ غږ واوریده نو ژر، ژر یې خپلې عینکې په سترګو کړې، ښه ډیر رنګارنګ قلمونه یې د خپل کمیس په مخامخ جیب کې قطار کړل ، یو پنډل سپین کاغذ یې هم د ځان سره واخیست او په بیړه یې کابل ته ځان ورساوه.چې پاتې تاریخ په کابل کې ولیکي .

کابل ته درسیدو سره سم پغمان ته لاړ ، د طاق ظفر نه یې پیل وکړ، د دارلامان ماڼۍ، د تاج بیګ قصر، ملي موزیم، د بابر باغ ، د چهلستون ماڼۍ، د دهمزنګ منار، ملي ګالري، د کابل تاریخي چارچته، د پل خشتي جامع جومات، د ساعت برج، د عیدګاه جومات ، د میوند د شهیدانو څلي، سپاهي ګمنام څلي، د استقلال منار ، د اعیلحضرت نادرشاه مقبره او داسې نورو تاریخي ځایونو په لټه کې شو

خو دا ټول تاریخي ابدات د ازادۍ د جنګ نه وروسته د ((چوکۍ)) په جنګ) کې له منځه تللي وو.

د هغه لیکلی تاریخ نیمګړی پاتې شو او اوس د پیښور په ښار کې د سرک په غاړه ناست دی کله الوګان، کله ګلپیان او کله ټیپر خرخوی خو د ټرافیکو د څورونې او ډبونې نه زیات ګیله من ښکاري.

۱۳۷۵ل کال ــ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه سرونه ، غټ منصبونه !

په لومړۍ ورځ چې نوي ريس د رياست دفترته راننوت ، د بدرګه
کوونکو د لاسونه په پړقا کې د رياست کارکونکوتودې مبارکۍ ورکړې
د لنډې معرفۍ نه وروسته چې کله ريس په خپله چوکۍ کيناست او د
خپل لاس لاندې مامورينو ته يې وکتل ، ناڅاپه د رياست د چوکۍ نه
پورته شو
خپل سريې په دواړ لاسونو کلک ونيوه او په وارخطايې وويل :
ـ اى خلکو ! زما په سترګو څه وشول ، تاسو ټول ولاړ کسان ما ته د
ميږيانو په څير واړه ښکارى .
په دفتر کې ولاړو خلکو يو بل ته حيرانى حيرانى وکتل
د چوپتيا فضا خپره شوه خو د رياست چپړاسي چې پوره څلو پښت کاله
په دې رياست کې د بيلا بيلو ريسانو سره کار کړى و د چوپتيا فضا
داسې ماته کړه :
ـ ريس صيب ! هيڅ انديښنه مه کوى ، تاسو کومه ناروغي نه لرى ځکه
دا رياست ډير غټ او ستاسو سر وړوکى دى .ځکه خو په دې چوکۍ غټ
خلک درته واړه ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویره !

په خپل کور کې ویره، د خدای (ج) په کور کې ویره
په کلي کې ویره ، په ښار کې ویره
په غره کې ویره ، په دښته کې ویره
د ژوند هره شیبه ، په هر ځای کې له ویرې او ډار څخه ډکه وه
ځکه خو په رڼا ورځ ، د لوېې لارې په سر ، دوه تنه یو بل ته په ځو متری کې مخامخ ودریدل. که څه هم دوي یو بل نه پیژندل او لاره هم ښه لویه وه خو بیا هم یو په بل نه ورتلل ځکه: .
یو له دې ډاریده چې مخاخ کس یې ځان وژونکی(انتحاري) نه وي
بل له دې ډاریده چې مقابل لوری یې (جاسوس) نه وي.
ورځ شپه شوه او د شپې په تیاره کې دواړه یو له بل نه ورک شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ او ټيټ کلتور ؟؟؟

د پنډي (جوالي) پړی په اوږه پروت و
د ښار په لوي واټ کې په دې امید روان و که څوک پرې کوم پنډ ، له يوه ځايه بل ځای ته يوسي او بيګاه ته د خپلو بچيانو له پاره يوه مړې ډوډۍ پيدا کړي.
.د تګ په وخت کې يې ناڅاپه د سرک په غاړه د کيلې په پوټکی سترګې ولګيدې
هغه يې را پورته کړ ، څو قدمه وړاندې لاړ او د خځلو په ډيران يې واچاوه.
شيبه تيره نه وه چې يو لوکس موټر يې په خوا کې ودريده
د موټر ښيښه خلاصه شوه ، په موټر کې ناست فيشني ځوان د کيلو او مالټو له پوټکو نه ډکه پلاستيکي کڅوړه يې په پاخه سرک وغورځوله .
پنډي لومړی لوکس موټر ته او بيا يې د سرک په سر هرې خو د کيلو او مالټو خورو ورو پوټکو ته په حيرانۍ وکتل
خپل سر يې و خوځاوه خو پوه نه شوم چې په زړه کې يې څه تير شول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلطي !

په ژوند کې هر څوک غلطي کوي:
ـ بزګر لو کاوه ، په غلطۍ کې ورنه خپله ګوته پرې شوه .
ـ ډاکټر ناروغ ته نسخه ورکړه، په نسخه کې يې غلطي وکړه ناروغ يې مړ شو.
ـ انجنير د کور په ډيزاين کې غلطي کړه وه ، کور ونړيده ، ټوله کورنۍ په کې مړه شوه
ـ ولسمشر سياست کاوه ، په سياست کې يې غلطي وکړه ټول ولس او ملت يې تباه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میراث

د کلي ډیر شتمن خان و
هرڅه یې ډیروو خو زوي یې یو و.
تل به له دې ځوریده.، خدای مه کړه که په زوي یې څه وشي
میراث به یې تربورانو ته پاتې شي
له همدې ویرې یې:
په ۱۴ کلنۍ کې خپل زوي ته ښځه وکړه.
چې کال دوه تیر شول د زوي یې اولاد په نصیب نه شو.
په ۱۷ کلنۍ کې یې دویمه ښځه ورته وکړه ، په ۲۰ کلنۍ کې دریمه ښځه،
په ۲۵ کنۍ کې یې څلورمه ښځه ورته وکړه
د زوي یې بیا هم اولاد په برخه نه شو
د څلورو ودونو وروسته ډاکتر ته لاړ
ډاکتر لابراتوار ته ولیږه
د لابراتوار په نتیجو کې معلومه شوه
د خان زوي د اولاد دزیږون وړتیا نه لري.

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته

هغه ورځ چې زه او ته ، يو بل ته مخامخ شو
ما سلام درکړ، تا هيڅ ځواب را نه کړ
ما درته و خندل ، تا په غوسه راته وکتل.
زه چې د خپل منزل په لور روان شوم...
ډير خوشاله وم.
ته چې تللې...
له غوسې نه تک سور وې.
ما د خوښۍ نه
د شپې ، ښه ارام خوب وکړ
خو تا شپه تر سهاره په ويښه تيرکړه
– پوهيږې ولې ؟
ځکه چې :
ستا په زړه کې (کرکه) اوسي
او زما په زړه کې (مينه) اوسي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library